

MITOLOGIA LA ROMÂNI

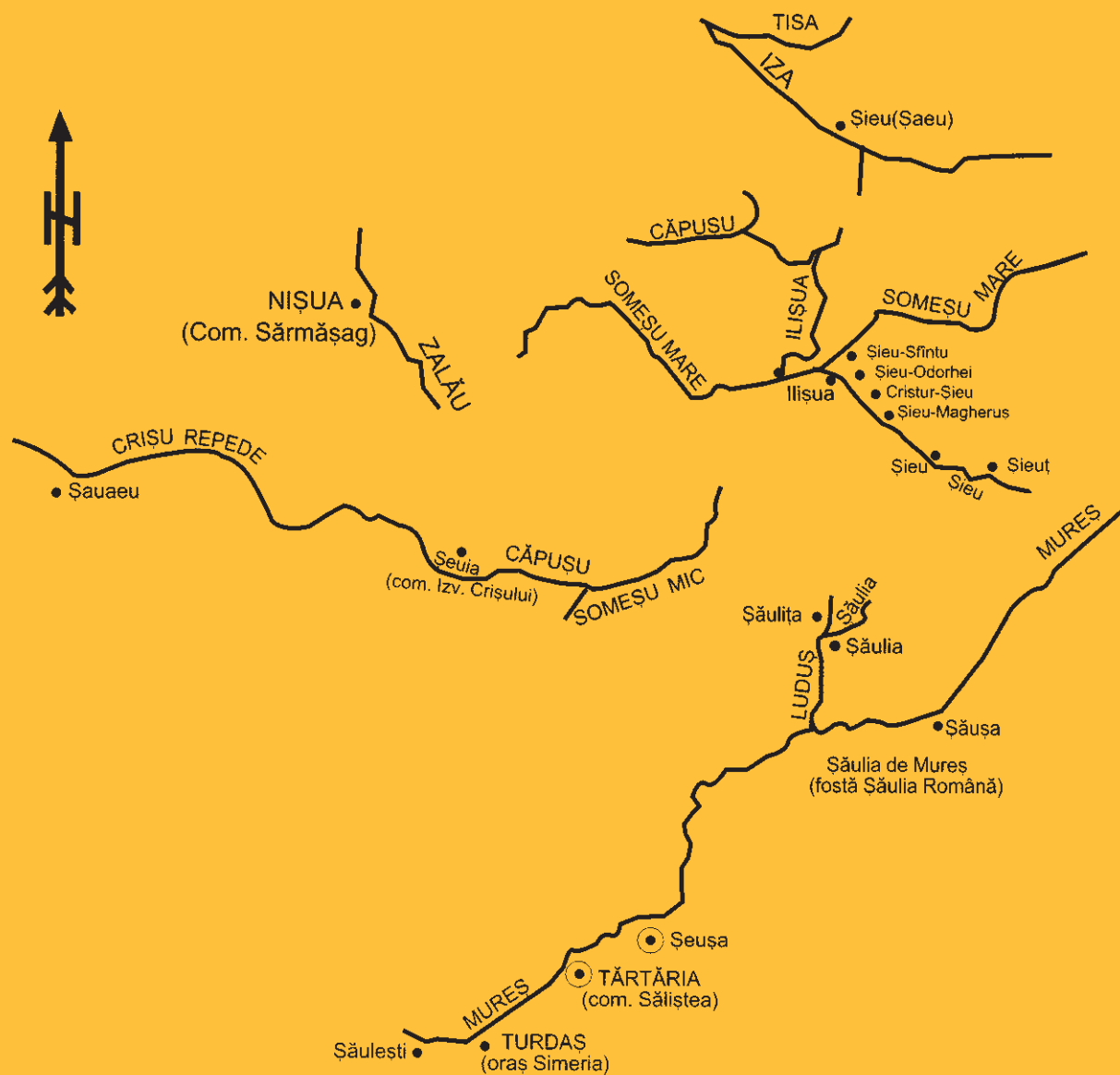
ȚARA ZEULUI ȘAUE

În anul 1961, cercetătorul clujean N. Vlăsa, săpând cam la 20 de km de comuna Tărtăria, la o colină numită Turdaș, găsește în stratul cel mai de jos al acesteia o groapă umplută cu cenușă. Pe fundalul ei au fost găsite statuetele unor idoli străvechi, o brățară de scoici marine și trei tăblițe de lut, acoperite cu un scris pictografic, alături de corpul ars și dezmembrat al unui om matur. Descifrarea tăblițelor ne aduce în fața unei scrieri presumeriene și a unei enigme „mortul copt”. La vechii sumerieni, în cinstea marelui zeu Șaue, preotul principal, la împlinirea anilor de slujit, era ars.⁵⁴ Aruncând o privire rapidă pe harta României, în zona Tărtăriei vom descoperi nume ciudate, fără nici un înțeles pentru o persoană neinițiată, vom găsi țara zeului Șaue.

D-l P.L. Tonciulescu, în cartea *De la Tărtăria la Țara Luanei*, publica și o hartă intitulată „Urmele zeului Șaue”,⁵⁵ din care citez localități și râuri cu o rezonanță care amintește de acest zeu străvechi, local: satul Șăulești pe valea Mureșului, la sud de Turdaș, lângă Tărtăria; puțin mai la nord, tot pe malul stâng al Mureșului, satul Șeusa; ceva mai la nord întâlnim Șeulia de Mureș; undeva mai sus de pârâul Șaulia, afluent al râului Luduș, la confluența celor de mai sus avem comuna Șeulia și satul Șaulita; în județul Bihor, comuna Nojorid, avem satul Șauaeu.

Și dacă continuăm călătoria pe harta României, pe Someșul Mare, pe apele Zalăului, găsim zeci de localități și ape cu nume

Urmele zeului Şaue

Fig.44. Zeul Şaue, identic cu zeul sumerian Usmu, un zeu pierdut în vidul istoriei poporului nostru. Vom fi în stare să-l repunem în ale lui drepturi istorice? Carpato-dunărenii sosiți în două etape în Sumer, și suprapunându-se populației negroide locale îi vor numi pe aceștia „capete negre” (sag-gic). Populația locală negroidă o va adora pe zeița tămăduitoare Gula.

* P.L.Tonciulescu, „De la Tărtăria la Țara Luanei”, p.22, Ed.Miracol, București, 1996.

Fig.45. Negas reprezenta la vechii vedici (carpato-danubieni, pelasgi), spiritele rele, un fel de semi-zei, dragoni, el rămânând păstrat în cuvinte ca Nehoi, Negesina, etc., precum și ca stindard de luptă la daci: capul de dragon. Descrierea acestui dragon corespunde cu șarpele dragon descoperit la Tomis, statuie de marmură, imagine tridimensională a enigmaticului semi-zeu, înaltă de 66 cm. În depozitul descoperit în urmă cu mai mult de 30 de ani, el Nagas se afla împreună cu .... Cavalerul Trac !

*M.I.N.A. Constanța, inv.2003.

*Strămoșii Romanilor,
Daco-Romanii, Ion Miclea
și Radu Florescu,
Ed. Meridiane,
1980, România.*

---

derivate din ale marelui zeu: satul Ili-Șua, râul Șieu, com. Șiuț, Șieu Măgheruș, Christur-Șieu, Șieu Odorhei, până și Șieu-Sfânt.

De acum 7.000 de ani cam atâta ne-a rămas. Oare, în străfundul acestor așezări, dacă arheologii ar săpa, ar mai căuta, nu s-ar mai descoperi nimic? Oare singurele vestigii lăsate de strămoșii iubitori ai zeului Șaue să fie numai cele de la Tărtăria?

Citind „*The living Goddesses*”⁵⁶, a lui Marija Gimbutas, suntem surprinși de ce aflăm; cercetătoarea Zsofia Torma (din Oraștie, n.t.) în 1874 a descoperit la Turdaș, lângă Cluj, în Transilvania (nord-vestul României) tăblițe de lut asemănătoare celor descoperite de clujeanul N. Vlasa pe care le-a prezentat la un congres internațional, la Berlin, organizat de... Heinrich Schliemann, descoperitorul Troiei pelasgice. Dar cine a auzit de această Z.Torma până acum? De ce trebuie să o găsim în cărțile istoricilor americani și nu în cele românești? Cine ne blochează aceste informații prețioase pentru mai mult de 100 de ani și cu ce scop ?

De la aceiași americani aflăm că Miloje Vasic, 1908-1926, a dezgropat figurine și vase cu inscripții asemănătoare la Vinca, lângă Belgrad (zone care au aparținut până târziu strămoșilor noștri, respectiv până în sec.VI d.H.). În opinia lui Vasic inscripții asemănătoare se regăseau pe vase de lut din insula Lesbos.

În 1961-1963 Jovan Todorovic descoperea, tot lângă Belgrad, vase și obiecte de cult cu sute de inscripții aparținând aceleiași culturi Vinca.

Strachina cu inscripții de la Gradesnița, Bulgaria de azi, scoate și ea la iveală aceeași scriere pre-sumeriană.

Dar meritul decisiv îi revine lui Nicolae Vlasa care în anul 1963 își impune descoperirea scrisului pre-sumerian.

În sfârșit, tot de la M. Gimbutas aflăm despre „Madona de la Rast”, vestul României, Banat, 5.000 î.d.H., descoperită de prof. dr. Gheorghe Lazarovici, acoperită cu inscripții. (Vezi și „Epopoea poporului carpato-danubian/cucerirea Sumerului”.)

ALEȘII LUMII

Spațiul carpato-dunărean a fost leagănul civilizației ariene, care va da lumii cea mai bogată și variată societate de zei și concepție religioasă, preluată aproape de toate religiile lumii. Nicolae Miulescu, în *Dacia - Țara Zeilor*, descrie o lume mitologică, necunoscută nouă.⁵⁷

În cea mai veche poveste a genezei lumii, cea vedică, se spune: Când zeului suprem i-a plăcut Pământul, el a dat naștere prin a sa respirație la șapte zei ai genezei lumii. Conducătorul acestui grup a fost Daksha. Acesta, după ce s-a uitat peste tot pământul, a găsit cel mai frumos loc pe care-l va popula în timpul nopții cu primii 10.000 de fii ai săi, fiii lui iubiți, fiii lui aleși, aleșii lumii. În timpul zilei, el împreună cu ceilalți zei au creat animalele, păsările etc. Dar El, Daksha, va realiza că a uitat să-și înmulțească fiii, așa că va crea Femeia. După multe încercări, el va găsi felul cum să-i înmulțească. El, Daksha, este considerat ca marele zeu al genezei lumii, dar și zeu al sexului. Fiii lui, dacii, vor trăi pentru un timp în țara zeilor - Dacia, dar o parte din ei o vor părăsi, pentru a popula lumea.⁵⁸ Ei nu o vor uita și se vor întoarce din când în când pe drumul zeilor, drumul BYK-ului (vezi râul Bîcului - Chișinău și „drumul Bîcului, Bîcului haiducului” - Dimitrie Cantemir), descris de Upanishada Kanshitaki - în pelerinaj în țara Dacia, țara zeilor.⁵⁹ Ce ne-a rămas de la ei, veți întreba? Ne-au rămas localități, munți, văi și ape cu numele vechilor zei vedici:

1. OM - expresie monosilabică, exprimând suprema invocare a zeului suprem. În nici un templu vedic nu se începe slujba înainte de a se pronunța această silabă „OM”. La noi acasă, în Dacia, noi ne chemăm oameni, avem chiar și un munte „OM-ul”. Aparent muntele păstrează numele OM potrivit credinței vedice, care afirma că acolo s-ar fi găsit marele sanctuar vedic.

2. NAGAS - reprezintă spiritele rele, un fel de semizeii, dragoni. Rămâne păstrat în Nehoi, Negesina etc. Descrierea acestor dragoni se potrivește cu șarpele-dragon descoperit la Tomis.

3. KUCEA-CUCEA - zeități lunare; vezi sate, nume și localități: Cucea, Cuceu, Cucerdea etc.

Fig.46. Marea Zeiță Bendis.

*Medalion din teracotă, Muzeul de istorie al Transilvaniei, Cluj-Napoca, inv. A1/941.

C. Daicoviciu și colaboratorii, Șantierul arheologic de la Grădiștea Muncelului.

Geto-Dacii, I. Miclea și R. Florescu, Editura Meridiane, 1980, România.

4. ARKA - numele zeului Soarelui la începuturile religiei vedice (mai târziu înlocuit de Mitra, apoi de Surya).

5. MITRA - zeul Soarelui este unul dintre cei mai vedici zei. A fost preluat de creștini. Sf. Demetrie cât și Mitro sunt patronii lunii Septembrie. Lângă Oltenița, la Mitreni, au fost descoperite ruinele unui templu „păgân” închinat zeului Soarelui.

6. SURYA - numele zeului Soarelui în lumea vedică de mai târziu. Păstrat în numele muntelui Surianu din vatra dacică. Pe harta României se găsește în mijlocul fiilor săi daci în zona Orăștiei. Surya a fost numită mai târziu și una din fiicele zeului Solar.

7. TAMAȘA - zeul întinericului, al cețurilor dese de pe pământ; păstrat în Tamaș, lângă București, Tamași-dava, Tamașifava, Tamașfalău (lângă Brașov).

8. TAMASNA - numele celui de al patrulea Manu, unul dintre „domni”; vezi localitatea Tamașa, Tamasașa (lângă Făgăraș).

9. MOCSA - „Împărăția lui Mo, principiul dezintegrării; păstrat în numele comunei Mocșa. Zal-mocșa Zalmoxis - să fie derivat tot din acesta?

10. GURU - nume dat maștrilor, profesorilor, învățătorilor care fac cunoscute scrierile vedice; vezi comuna Guruieni, Gurustan sau „gurueții”, piramidele de pământ de la Șona, Făgăraș; vezi și Șona împăratul, tatăl SITREI (SITROAIEI) cu care s-a căsătorit ramanul RAMA.

11. DHRAMA - zeu al justiției și al principiului dreptății; vezi localitățile Dărmănești, Darmanesti etc.

12. CAMA - zeul iubirii; vezi Comănești, Comar, Comana, Comarzana etc.

13. BHARATA (Bhara-ta) este numele eroului carpato-danubian care a condus masele de păstori, cucerind valea mijlocie a Indusului. Numele acestuia este păstrat ca Bărătău, cel mai înalt vârf din munții Baraolt; avem, de asemenea, localitățile Bara, Bărău, Bărăști etc.

14. BHUTA - spirit rău; vezi Buta, Butoni, Butanu.

15. AGNI - zeul focului, și/ori al arderilor, numit și Pavaka, Pria; vezi așezările Agni-ta, Pava, Pria.

16. APA (Apaci) - zeița apelor binefăcătoare; vezi localitățile Apa, Apalina, Apața.

---

17. DANU - mama ploilor și a pajiștilor bogate; vezi Danubiu, apa sfântă a vedicilor carpato-danubieni.

18. ARA (Arya) - numele ținutului notat al poporului „Arian” carpato-danubian. Numele zonei din jurul masivului Rarău, de unde izvorăște râul Arara numit Siret. În locul unde a fost ARA acum este un loc numit ARA-MA.⁶⁰

Această moștenire a vechilor vedici, carpato-danubieni, arieni, reprezintă cadrul sacru, spațiul carpatic care și după aproape 7.000 de ani continuă să păstreze nume misterioase pentru văi, munți și sate, păstrate din moși strămoși și al căror înțeles s-a pierdut în negura timpului. Este oare posibil ca o arie geografică determinată, care poartă nume vedice de zei și urmele acestor zei, să nu trezească nici un interes pentru istoricii și arheologii noștri? Oare asta să fie pentru totdeauna soarta poporului nostru: nepăsarea, ștergerea trecutului, uitarea adevăratei lui istorii?

Istoricul grec Herodot spunea despre traci: „...după indieni, neamul tracilor este cel mai mare dintre toate popoarele lumii. Dacă ar avea o singură conducere și ar fi uniți în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt și de departe cei mai puternici dintre toate semințiile pământului. Tracii poartă multe nume, fiecare după ținutul în care locuiește, dar toți au în toate, obiceiuri asemănătoare”.⁶¹ Dacă Herodot cunoștea 19 triburi tracice, Strabon a vorbit de 22.⁶² Evident, între o atât de mare varietate de triburi, trebuie că au existat și unele deosebiri religioase, care nu mai pot fi știute astăzi.

Neamul tracilor a fost măreț în antichitate și vestit atât prin rezistența fizică a bărbaților, cât și prin priceperea poporului în general în leacuri ancestrale. Drept dovadă, filozoful Socrate mărturisea că el a învățat de la un ucenic al lui Zamolxis un descântec dintre acelea „care-i fac pe oameni nemuritori”. Mai târziu, peste secole, Clement Alexandrinul reproșa grecilor că nu sunt originali în civilizația lor și că aceștia au învățat de la traci formulele descântecelor pentru însănătoșire: „sanas incantationes a thracibus accepisti”.⁶³

DIVINITĂȚILE DE MAI TÂRZIU: *Marele Zeu Gebeleizis și Marea Zeiță Bendis*

Gebeleizis sau Nebeleizis era divinitatea supremă a tracilor, fulgerul fiind una dintre armele pe care acesta le folosea. El era reprezentat ca un bărbat chipeș, uneori cu barbă. Gebeleizis provoca tunetele și fulgerele. În unele reprezentări acesta apare așezat pe tron, iar în altele, în chip de călăreț, având în mâna stângă un arc; un șarpe coboară spre capul calului. Mai este însoțit și de un vultur cu corn. Vulturul ține în cioc un pește atunci când simbolizează singur divinitatea amintită, iar în gheare are un iepure. Acest zeu este stăpânul cerului și al pământului, patronul aristocrației militare; el ar putea avea însă atribute uraniene, solare. Zeul cel mare, Gebeleizis, mai este cunoscut și sub numele de cavalerul trac Derzelas sau Derzis (alții consideră cavalerul trac ca o apariție mai târzie, un erou și nu un zeu). Alteori zeul apare în ipostază de călăreț luptător, însoțit de un câine; el poartă o lance pe care o aruncă asupra unui porc mistreț din fuga calului. Când nu este în ipostaza de luptător ori vânător el are trăsăturile unui călăreț pașnic purtând în mână o torță ori un corn al abundenței; uneori este reprezentat având trei capete (tricefal), asemenea câinelui însoțitor, alteori ca un zeu binecuvântător, având primele trei degete ale mâinii drepte înălțate sau desfăcute, iar celelalte strânse către podul palmei.⁶⁴ Apare în mărturiile epigrafice și numismatice de la Histria și Odesos (Varna) iar la Limanu (jud. Constanța) Derzelas apare călare, ca de altfel și în ceramica de la Răcătău și Zimnicea, tezaurile de la București-Herăstrău și Surcea (jud. Constanța).

Îl vom întâlni mai târziu în lumea antică la macedoneni „călărețul macedonean”, iar în mitologia greacă sub numele de Zeus. Din Tracia, cultul lui Gebeleizis avea să pătrundă în Asia Mică prin secolul VII î.d.H., unde a fost asimilat de către armeni, devenind divinitatea națională a acestora, Vahagn sau zeul războiului, vestit pentru curajul cu care omora dragonii. Vahagn era asociat cu trăsnetele și fulgerele, fiind reprezentat ca un bărbat cu părul și barba din flăcări, iar „ochii lui erau ca doi sori”. În sfârșit,

Fig.47. Cavalerul Trac. Acesta face parte din tezaurul de la Surcea (sat, comuna Zăbala , județul Covasna). El a fost descoperit întâmplător în 1934. El se compunea din două talere de argint cu desen figurat, patru tălpi de cupă cu picior, șase nicovale de argint și mai

multe bucăți de argint brut. După cum putem vedea, talerul mare, oval, cu chenar în relief, decorat cu dinți de lup, are înăuntrul lui un călăreț trac, tipic, cu părul pieptănat în plete și cu un costum lipit de trup. Are spadă la brâu iar deasupra lui zboară un corb, vechiul Corb Pelasgic, descris de unii „binevoitori” drept vultur.

Acest corb pelasgic va ajunge într-un târziu, ca simbol, chiar pe emblema Țării Românești purtând în cioc vechea cruce pelasgă; timpul și „istoria” îl vor transforma într-un „vultur” (ce ironie a sorții și ce decădere) purtând în plisc crucea creștină.

*42,43,44, după volumul menționat înainte.

Gebeleizis, sau cavalerul trac care se regăsește în mitologia altor popoare ca Zeus sau Vanagh, a fost asimilat de către creștini drept... Sfântul Gheorghe!

Carolus Lundius (c.VII, paragraf 1.), președintele Academiei de științe din Suedia, la 1687 ni-l citează pe Herodot (lib.IV, c.XCIV) - „Nemuritorii (așa cum se socoteau geto-dacii a fi fost, n.t.) acționează în felul următor: ei nu credeau despre ei că mor, ci că cel decedat se duce la Zamolxis pe care oamenii acestui neam îl socoteau a fi același cu Gebeleizis”. El era considerat dătător de odihnă, iar o dată ajuns la el, ei, morții, vor trăi la egalitate cu Zeul, în tihnă și liniște, fiind departe de tulburările celor invidioși.

Și dacă lucrurile stau așa, se întreabă același Carolus Lundius, nu pot înțelege cum de s-a ajuns la ideea că trebuie citit nu Gebeleizis, ci Geblietzen, aceasta desemnând pe Jupiter tunătorul (vezi și Joannes Magnus, Hist., lib.I, c.12; Ol. Magn.,R.S., III, c.7, Lit. geogr. Stiern, Ad D. Locc. Locc. Antiquit Sueo-Gth., lib. I, c.1, p.m. 7; Hom., II. A., p.m. 26, v.36, II., 2, p.66, v. 8, p. 82, v. 16, p. 746, v. 30 și urm.; Cic., De Divinat., lib. II, p.m. 117; Plin., N.H., lib.II, c.7).

Divinitatea supremă bărbătească a geto-dacilor, Gebeleizis, cunoscut mai târziu la tracii sub-dunăreni sub numele, probabil grecizat, de Zbelsurdos, are o replică feminină, și anume pe Marea Zeiță Bendis.⁶⁵ Reprezentanții vechi, descoperite în ultima vreme, ne-o înfățișează sub chipul unei femei cu fața rotundă, bucălată, cu pomeți proeminenți și cu părul împletit în două cosițe, ori împărțit în două mari bucle ce-i încadrează fața. Să fie oare zeița Bendis, cu cele două cosițe blonde lăsate pe spate, precursora Ilenei Cosânzene din basmele de mai târziu ale românilor? În anumite situații zeița apare încadrată de două animale sacre cervidee sau de un cerb și un șarpe. Marea zeiță Bendis era adorată de femeile trace, fiind zeița lunii, pădurilor și... farmecelor. La Costești a fost descoperit un cap al zeiței, iar la Sarmi-seget-USA săpăturile au scos la iveală un medalion de lut ars (10 cm. în diametru și 1,5 cm. în grosime), având un bust al zeiței cu tolba de săgeți pe umăr; de asemenea, la Piatra Roșie s-a descoperit bustul ei din bronz, înalt de 14,7 cm. și lat de 13 cm.

În afară de marele zeu Gebeleizis și marea zeiță Bendis, tracii au mai avut și o zeităte a focului și vetrei, păzitoare a casei, respectiv zeița Vesta (Hestia, Histia), în cinstea căreia casele tracilor se construiau

---

dreptunghiulare, cu pereții din piatră sau de lemn, podeaua din pământ bătătorit și acoperișul „în două ape”, făcut din țigle roșii (ceramice). Nu departe de Tărtăria, în zona Crișurilor, au fost scoase la lumină și urmele primelor locuințe de suprafață datând din mileniul V î.d.H., deci cu o vechime de 7000 de ani! Aceste tipuri de locuințe, care se vor răspândi apoi în toată lumea, erau, se pare, rezultatul unui cult închinat acestei zeițe, pereții având la început rolul de a proteja spațiul sacru în mijlocul căruia se întreținea focul aprins în vatră.

Mileniul IV î.d.H. nu a fost chiar unul norocos pentru noi, ne spun specialiștii, referindu-se la prăbușirea punții continentale ce lega Europa de Asia Mică, aceasta prăbușindu-se sub apele Mediteranei, făcând loc unei mări noi, Marea Tracică (Egee), generând și o mulțime de insule mai mari sau mai mici. Datorită existenței acestei punți terestre de legătură, atât istoricii greci, cât și alții moderni au admis posibilitatea deplasării populației trace din zona pontico-dunăreană spre sudul Peninsulei Balcanice și de acolo, în Asia Mică, chiar în unele regiuni din jurul Mediteranei Răsăritene: Bytina, Misia, Frigia, Troada, Lidia, etc. Citeam, nu de mult, în „National Geographic”,⁶⁶ despre oamenii din Balcani care, cu mii de ani înainte ca Moise să fi pășit pe Pământul Sfânt, în vârful Peninsulei Sinai, începeau mineritul cuprului, producând topoare etc. După cum se știe, soarta acestor populații a fost diferită: unele s-au „rătăcit” printre alte seminții și s-au „pierdut” cu totul în marea groapă a istoriei care se cheamă „uitarea” - hitiții, de exemplu. Alții au dispărut la mari distanțe, cum este cazul troienilor, supraviețuitori despre care o legendă spune că Eneas tracul i-a călăuzit după „Apocalipsul” cetății Troia până pe valea îngustă a Tibrului, unde aveau să preia în stăpânire cele șapte coline „eterne”, dându-le apoi nume tracice, „latine”. Și tot o legendă spune că, între timp, prin spațiul carpatic a apărut un cioban înțelept, Zamolxis, care urma să preia de la zeița Hestia (sau Vesta) așa-numitele „legi frumoase” - Codul Beleaginilor.⁶⁷

ZAMOLXIS – SAMOLSES: *Un Zeu Profet sau un Profet divinizat*

După Joannes Magnus Gothus, în *Historia de Omnibus Gothorum Sueonumque Regibus*, Roma, 1554, adevăratul lui nume era Samolses și „el și-a educat neamul, pe geți, ca prin virtuți să ducă o viață cinstită, dar că este necesar să învețe câte ceva și din disciplina militară, pentru că omul nu trebuie să se gândească numai la sine, el fiind născut mai ales pentru patrie”- c.XV, și „de reținut acest adevăr unic și anume că Geții și Goții au fost unul și același neam și că s-au mai chemat și cu numele de Sciți” c.IV.

Bonaventura Vulcanius, 43 de ani mai târziu, în „*De literis et lingua Getarum sive Gotharum*”, Lyon 1597, nu uita nici el să-l ridice în slăvi.

Persoana care l-a studiat cel mai atent și competent pe Samolses rămâne, fără nici o îndoială, Carolus Lundius, președintele Academiei de Științe a Suediei, care-i dedică cartea „*Zamolxis Primus Getarum Legislator*” 1687, din care aflăm că primele legi scrise din istoria omenirii le datorăm lui Zamolxis, care aparținea Geților. Noi cunoșteam scrisul cu mult înaintea grecilor, care l-au luat de la noi. Același om de știință suedez ne spune: „Grecul a luat de la Get punct cu punct, elementul esențial din legislația ateniană, de vreme ce și cuvintele și totodată și faptele vorbesc despre acesta” c.I.

Și pentru că tot vorbim despre Goți vs. Geți, cred că este bine să-l reamintim pe Dio Chrysostomus care în „*Getica*” vorbea despre Goți ca despre triburi de Geți războinici, încă nesedentarizați, de la gurile Niprului.

Concluzia lui Carolus Lundius, în c.V.: „Nu încapă nici o îndoială că pe vremea lui Zamolxis au existat legi scrise”.

Dintr-o dată din niște sălbatici doritori să mai aștepte vreo 500 de ani venirea armatelor romane civilizatoare ne redescoperim nici mai mult nici mai puțin nucleul civilizației lumii! Dar să vedem ce spun grecii despre noi.

Iată mărturiile lui Herodot despre Zamolxis: „Așa cum am aflat eu de la *elinii* care locuiesc pe țărmurile Helespontului și ale Pontului Euxin, Zamolxis despre care vorbesc, fiind doar un muritor, a fost în Samos robul lui Phytagoras, care era fiul lui Menesarcos. După aceea, ajungând liber, strânse bogății mari și după ce se îmbogăți se întoarce

---

în patria lui; aici a clădit o casă pentru adunările bărbaților, în care se spune că îi primea și îi punea pe frunțașii țării să benchetuiască, învățându-i că nici unul din urmașii acestora nu va muri, ci va merge într-un loc anume unde va trăi pururi și va avea parte de toate bunătățile. În vreme ce săvârșea cele amintite și spunea lucruri de felul acesta, el a poruncit să i se construiască o locuință subpământeană. Când a fost gata, Zamolxis a dispărut din mijlocul tracilor și, coborând în locuința lui de sub pământ, a trăit acolo vreme de trei ani. Tracii doreau mult să-l aibă, jelindu-l ca pe un mort. În al patrulea an el le-a apărut și astfel, Zamolxis făcu vrednice de credință învățăturile lui. În privința lui Zamolxis și a locuinței sale subpământene, nici eu nu resping cele spuse, dar nici nu le dau crezare prea mult; *mi se pare însă, că el a trăit cu mulți ani înainte de Phytagoras*. Fie Zamolxis om, ori vreun demon de-al geților, să-i fie de bine”.⁶⁸

Cicero (*De claris orationibus, qui dicitur Brutus*, p.m. 266) însuși afirma că au existat asemenea poeți, ba chiar înaintea lui Homer, care l-au cântat pe Zamolxis în poeziile lor festine.

Tot de la C. Lunius aflăm ca Zamolxis mai era socotit Cronos - vezi și Herodot -, după alții Saturn sau Attis cel cu un singur ochi, fiul regelui Sangarius din Frigia căruia i s-a atribuit cultul lui Hercules. Zamolxis a mai fost numit și Bal, Ballur, Aballur și Apollo. Cu ideea că el a fost Hyperborean sunt de acord și scriitorii antici greci. Citindu-i pe acești istorici nici nu te mai miră când aproape 400 de ani mai târziu le găsești ideile lor la Nicolae Densușianu. De fapt de multe ori m-am întrebat oare N. Densușianu chiar nu i-a citit pe aceștia?

După cum vedem, naiva identificare a zeului Zamolxis cu un sclav al lui Phytagoras devenit liber și bogat o contesta chiar Herodot. Și atunci de ce să o credem noi?... Relatări asemănătoare sunt făcute și de Hellanicos din Mitilene, de către Platon, de Mnasea (acesta îl considera pe Zamolxis chiar un Cronos!), de către Diodor din Sicilia, de Strabon mai ales, de Apulleius, de Lucian din Samosata, de Origen, de către Porphyrius (232-304), Iulian Apostolatul, Enea din Gaza, Hesychios din Alexandria. Toți aceștia au auzit și vorbit de Zamolxis care a rămas în amintirea oamenilor ca un Zeu al împărăției subpământene, cum de altfel și Eminescu îl descrie în poezia „Strigoii”.

„Pe un jilț tăiat în stâncă sta țeapăn, palid, drept,/ Cu cârja lui în mână, preotul păgân și drept...”

Pe Zamolxis lituanienii îl preiau ca Zemeulcs, acest nume însemnând pământ, țară. El este zeul din adâncurile pământului, vegetației, rodniciei, zeul plugarilor și păstorilor. Dacă Gebeleizis le făgăduia nemurirea sufletului (ritul incinerării morților aparținându-i), Zamolxis le promitea adeptilor săi nemurirea completă, atât a sufletului, cât și a trupului (ritul înmormântării fiind înhumarea), sufletele credincioșilor continuând să trăiască în regatul zeului subpământean (precum Arald, copilul rege, alături de Maria, regina dunăreană din poezia „Strigoii”).

Ideea nemuririi zamolxiene constituia etica tinerilor războinici, „lupii daci” care se bucurau la moarte și râdeau în fața acesteia tocmai pentru a-și arăta nepăsarea față de ea și a ajunge în plaiurile subpământene ale zeului. Aceștia luptau și mureau veseli sub stindardul „capului de lup”, pe care-l vom întâlni și la macedoneni, ca de altfel și mai târziu, la legiunile „romane”, formate din tracii din zonele ocupate de romani.

Sacrificiile umane în scopuri religioase au fost unice în Europa, fiind întâlnite numai la tracii. Din acest punct de vedere, interesantă pare asemănarea cu riturile religioase ale civilizației aztece, despre a cărei populație Edgar Cayce afirma că ar fi descendentă directă a atlantizilor (locuitorii fostului continent Atlantis, a cărui ultimă porțiune de uscat s-a scufundat în mijlocul Oceanului Atlantic în urmă cu 12.600 de ani).

O dată la cinci ani, i se trimitea lui Zamolxis un „sol” Alexandros, care să-i comunice acestuia dorințele populației. Acesta era aruncat în sulițele ascuțite ale tovarășilor săi. Dacă avea ghinionul să nu moară imediat, acesta era insultat, batjocorit și un alt „sol” era „trimis” imediat pentru a duce mesajul zeului subpământean.

În timp ce Zamolxis era un zeu subpământean, Gebeleizis era zeul ceresc. Descoperirile din munții Orăștiei, cât și descoperirea marelui sanctuar rotund de la Sarmisegetusa, cu așezarea ritmică a stâlpilor săi, presupun efectuarea unor observații celeste. Săpăturile arheologice făcute sub conducerea clujanului Constantin Daicoviciu au scos la iveală în zona Grădiștea Muncelului (Munții Orăștiei) nu numai un complex de sanctuare, dar și un original calendar dacic, precum și urmele unei scări care probabil conducea la un loc subpământean de cult religios.

De la un înțelept ca Socrate citat de un altul ca Platon, aflăm că Zamolxis a fost, pe lângă medic psiho-terapeut, și mag: o persoană

---

căreia strămoșii noștri îi datorează statutul spiritual, ca cea mai dreaptă și umană orânduire socială pe care a avut-o lumea antică. Am fost un „stat spiritual”, creație a celor inițiați de Zamolxis, de către marii preoți de pe muntele sfânt Kogaion, motiv pentru care hotarele noastre au rămas mereu aceleași, chiar dacă de-a lungul timpului au apărut unele suprapuneri de populație ori împărțiri teritoriale artificiale. Cum a spus domnul Alexandru Strachină în „*Pe urmele strămoșilor uitați*”: „Apa trece, iar noi... rămânem”⁶⁹. Este de-a dreptul ciudat cum istoricii noștri își pot justifica nepăsarea față de toate acestea.

Pentru conturarea unui cult solar la traco-geto-daci, Dr. Mariana Marcu, în „*Repere lingvistice arhaice românești*”⁷⁰, menționează „călărețul trac” Heros, pomenit și în Egipt în unele documente epigrafice (ca Herou, fiul Soarelui), iar unii cercetători au susținut că această divinitate n-ar fi decât o nouă ipostază a lui Horus... Mitul cavalerului trac este greu de înțeles. Uneori el are în jurul capului un nimb solar, o rozetă cu patru foi. El a fost asimilat de către populația greacă, odată cu sosirea acesteia în Peninsula Balcanică, între 1900 - 1400 î.d.H., ca divinitate supremă, Zeus, cunoscut și sub alte nume ca Nefelegeretes (de fapt numele grecizat al lui Nebeleizis) - „Cel care adună norii“, Ombrios „Zeul ploii“, Keraunos - „Cel care fulgeră“ și altele.

Mitul cavalerului trac constituie în tradiția daco-română, aromână, macedoneană un scenariu aproape canonic al colindelor vechi de iarnă, creștine. C. Cihodaru remarcă cu surprindere că tracii aveau în aprilie „serbările păgâne” ținute în cinstea eroului trac.⁷¹

Odată cu consolidarea creștinismului în spațiul traco-dac, această sărbătoare a fost înlocuită cu cea a Sfântului Gheorghe, sfânt a cărui iconografie a fost inspirată de cea a cavalerului trac. În unele colinde numele Sfântului Gheorghe se schimbă cu cel al lui Iisus, apărând în felul acesta o totală contradicție între versurile colindului și momentul în care acesta se cântă, respectiv anotimpul iernii:

*„Pe luncile Soarelui,
Flori vinețitoare de măr.
Grădina cu florile lerui Doamne,
Flori dalbe, flori de măr,
Ler de măr, florile-s dalbe”*

Sau:

„. . . Căluțul lui negru pintenog
Luciu ca un corb
Pă chivara lui tăiată în săgeată,
Pe ochi cam plecată
Ba sulița lui
Duratul de vară,
Fulgerul de seară...”⁷²

Oricine poate vedea că în această colindă nu se pomenește nimic care ar putea sugera anotimpul iernii, ci dimpotrivă, se amintește clar despre cel al verii și, în plus, de „fulgerul de seară“, care era simbolul Zeului trac Gebeleizis.

Și în alte cicluri de colinde de Crăciun, alături de Soarele personificat apare și sora cea mare a Soarelui, Salomina. De asemenea, pe mireasa eroului întors de la vânătoare o chema Ileana Daliana sau Lina Melina. Zeul solar la traco-daci era sărbătorit primăvara, așa cum, de fapt, se precizează și în colindele de Crăciun, la vremea renașterii naturii și a înfloririi „florilor dalbe de măr”.⁷³ Să nu uităm și povestea lui MARIAN, mama Florilor de Măr care i-a născut pe 24 Decembrie pe cei doi Zamolxis.

Sub influența scriitorilor antici care susțin că scrierea a apărut mai întâi la Geți, Iordanes recomanda cu toată convingerea legile scrise ale lui Zamolxis și Deceneu, Legile Bellagine, vezi și expunerea lui Bonaventura Vulcanius.

Tot de la Carolus Lundius, capitolul IX, aflăm cele 5 Principii:

1. Primul a fost Dumnezeu, căci el s-a născut înaintea tuturor. El a fost făuritor al cerului și al pământului și semănător al tuturor lucrurilor.
2. Dumnezeu domnește peste toate cele pe care le-a creat, inclusiv peste cugetători.
3. Dumnezeu este acela care hotărăște cu dreptate în această viață răsplățile și pedepsele oamenilor.
4. Ideea Dreptății Divine nu poate fi înțeleasă de mintea umană.
5. După plecarea din această viață, pe toți ne așteaptă răsplăți și pedepse.

Iar dacă în acest mozaic mitologic pelasgian, trac, geto-dac, cum vrem să-l numim, ne-am redescoperit împreună credința uitată în

---

Marele Zeu Gebeleizis, Marea Zeiță Bendis, Zeița focului și a vetrei, Histia, tot nu v-am spus încă nimic dacă nu-l menționăm aici și pe Marele Zeu al Războiului, Ares. Ovidius (43 î.d.H. - 17 d.H.) amintește pe „getul” care se închina lui Ares, Marte, Zeu al Războiului, iar Vergiliu afirma nici mai mult, nici mai puțin, că “Marte s-a născut în țara tracilor”. Și dacă-l mai ascultăm și pe Iordanes, acesta declara că „geții l-au adorat întotdeauna printr-un cult foarte sălbatic pe Marte și jertfele lui erau prizonierii uciși”.⁷⁴ Și ne mai mirăm că Vlad Tepeș, “Dracula”, cum le place americanilor să-l numească, „trăgea în țeapă” de vii mii de turci într-o zi!... Pe de altă parte, pe Columna lui Traian este prezentat probabil cel mai vechi Zeu al Războiului, crunt și feroce, care-și cerea sângeroase sacrificii umane. Aici apare scena torturării prizonierilor romani de către... femeile dace!

În sudul Dunării, populația tracică mai sărbătorea și pe Zeul Viței-de-Vie, patronul băuturii ametoare, preluat în fugă din nou de greci, care, de astă dată, amintesc cu puțin înainte de reîntoarcerea lui Dionysus acasă, în Tracia, că el s-a inițiat în misterele frigiene, la insistențele bunicii sale! Nu numai vița-de-vie era planta favorită a Zeului, ci și iedera. Frunzele acestei plante, mestecate de adoratori, produceau în aceștia beția, ba chiar o stare temporară de nebunie. Astfel nu e de mirare faptul că cea mai populară sărbătoare a tracilor era dedicată Zeului Viței-de-Vie, toamna, la culesul viilor și la storsul strugurilor. Ea avea loc în fiecare an (unii cercetători susțin că ea ar fi avut loc la trei ani). Când vinul fierbea, noaptea avea loc petrecerea propriu-zisă, la lumina torțelor, cu multă risipă din această băutură, petrecere care ținea până în zorii zilei. Poate de aceea tracii erau poligami. Herodot descrie că fiecare dintre ei ținea mai multe neveste; când unul dintre ei murea, apărea o mare problemă pentru femeile lui, respectiv trebuia găsită cea care a fost cea mai iubită de defunct și apoi sugrumată de cea mai apropiată rudă și îngropată împreună cu bărbatul ei. Celelalte femei încercau o mare durere și rușine să nu fie ele alese.⁷⁵

Opus cultului dezmățat al Zeului Viței-de-Vie, este cultul preotului trac, simbolul vieții viitoare și frumoase, dedicat binelui oamenilor și viețuitoarelor. Sfinxul de pe platoul Bucegilor reprezenta pentru geți „Domnul Noptii”, preluat de către greci sub numele de Orfeus. Autorii antici scriau că Misterele Orfeice se celebrau noaptea. Grație esoterismului ei, religia geto-tracilor nu era cunoscută profund

decât de preoți și câțiva inițiați. De aceea, scriitorii greci și romani nu ne-au lăsat prea multe știri în această privință.

Dar să revenim la cultul „Domnului Noptii”, un cult civilizator, un cult al muzicii, care împlânzea nu numai oamenii, dar și animalele, potolindu-le pornirile violente, instinctele răufăcătoare. Strabon cunoștea și alte amănunte despre preoții sau „profeții” pelasgi, anume că aceștia erau oameni atotștiutori, pricepuți la interpretarea viselor și a oracolelor, a semnelor Divine și că locuiau în sălașuri subterane (Katagoion sau Kagoion).⁷⁶

Despre Orfeus legendele elene și romane spuneau că era trac, prințul kycon-ilor, etnonim apropiat de kogoian. Cetatea natală a lui Orfeus era Dion. El venea din legendarul Kogaion, lăcaș al lui Zamolxis.

LĂCAȘURI DE CULT

Legendarul Pangaion sau Pangeul, era muntele sacru al tracilor sud-dunăreni unde se aflau o mulțime de sanctuare, mai ales că acesta conținea filoane de aur și de argint; se presupune că era situat pe masivul Dragoion din Rodopii Orientali (unde s-a născut și Spartacus, pelasgul-gliadiator ce a zguduit imperiul roman); alte sanctuare s-au descoperit la Kilicite. Trebuie să fi existat și sanctuare trace în cinstea Marii Zeițe Bendis; dacă la Atena tracii aveau pentru Zeița lor un Bendideion, legendarul Pangaion, lăcașul principal de cult era închinat, se pare, lui Gebeleizis, ai cărui preoți solari, uranieni, așa-zișii „umblători prin nori”, susțineau că trupul nu era nimic altceva decât „o închisoare pentru suflet”, eliberarea de trup fiind singura salvare a sufletului.⁷⁷

Legendarul Kogaion, după Adrian Bucurescu, era reprezentat de muntele ce adăpostea peștera unde se retrăgea marele preot al geților.⁷⁸ În *Geografia* (VII, 3, 5), Strabon scrie: „Tot așa și acest munte a fost recunoscut drept sacru și astfel îl numesc geții: numele lui, Kogaion, era la fel cu numele râului ce curgea alături; KOG-A-ION însemna „Capul Magnificului”, fiind și denumirea Bucegilor, unde se află marele cap sculptat, acoperit cu tiara sacră, cunoscut sub numele de „Sfinxul Românesc”.⁷⁹ Râul care

---

curge prin apropiere, despre care scria Strabon, nu poate fi decât Ialomița, căreia geții îi spuneau și Naparis sau „cerescul, divinul”. Singura inscripție getică unde apare numele Kogaion este un text orfic în versuri pe o cărămidă descoperită la Romula (Resca, Dobrosloveni, jud. Olt): „Mare e Zeul, întotdeauna și pretutindeni! Așa să spună vitejii când privesc spre Kogaion! Ucenicii (recruții) să cânte: sfânt este Domnul Noptii!”.⁸⁰

Când Strabon amintea că preoții daci locuiau în sălașuri subterane, el vorbea despre preoții lui Zamolxis; Zeul subpământean care de acolo, din Kogaion, le oferea credincioșilor săi o nemurire completă, cuprinzând atât corpul, cât și sufletul. Și dacă Sfinxul din Bucegi reprezenta pentru geți capul lui Orfeus sculptat de om ori modelat de natură, el a fost și va rămâne mereu acolo, în țara legendarului Kogaion, creând mistere și răspândind tăcere.

Iată, pe scurt, un panteon mitologic al strămoșilor noștri pelasgi, traci sau geto-daci. „Traianisme”, „latinisme”, „slavonisme”, nu ne aparțin, ci ne-au fost adăugate ulterior de către:

- cei care au dorit să creeze o impresie falsă și să minimalizeze rolul populației din zona Carpato-Dunăreană în dezvoltarea civilizației europene, sugerând că zona care corespunde actualmente geografic României nu a fost nicidecum punctul de pornire, leagănul acestei civilizații, ci o provincie obscură a Imperiului Roman;

- cei care dintotdeauna au avut pretenții teritoriale asupra diverselor provincii ale României, pretenții care trebuiau cumva justificate, singurele argumente capabile să câștige încrederea neștiutorilor și naivilor fiind cele legate de „origine”, „limbă”, „religie” și „istorie”, ultima, cel mai ușor de mistificat;

- cei afiliați anumitor cercuri implicate în împărțirea geopolitică a lumii și, în consecință, interesați în a submina influența și importanța pe care civilizația și cultura milenară a poporului daco-român le au în marea familie a popoarelor de pe întregul mapamond.

Există însă un DESTIN AL ADEVĂRULUI, iar acestuia îi trebuie numai două grupuri de oameni ca să iasă la iveală: unii care să-l ROSTEASCĂ și... alții care să-l AUDĂ... !

STRĂMOȘII ARIENI

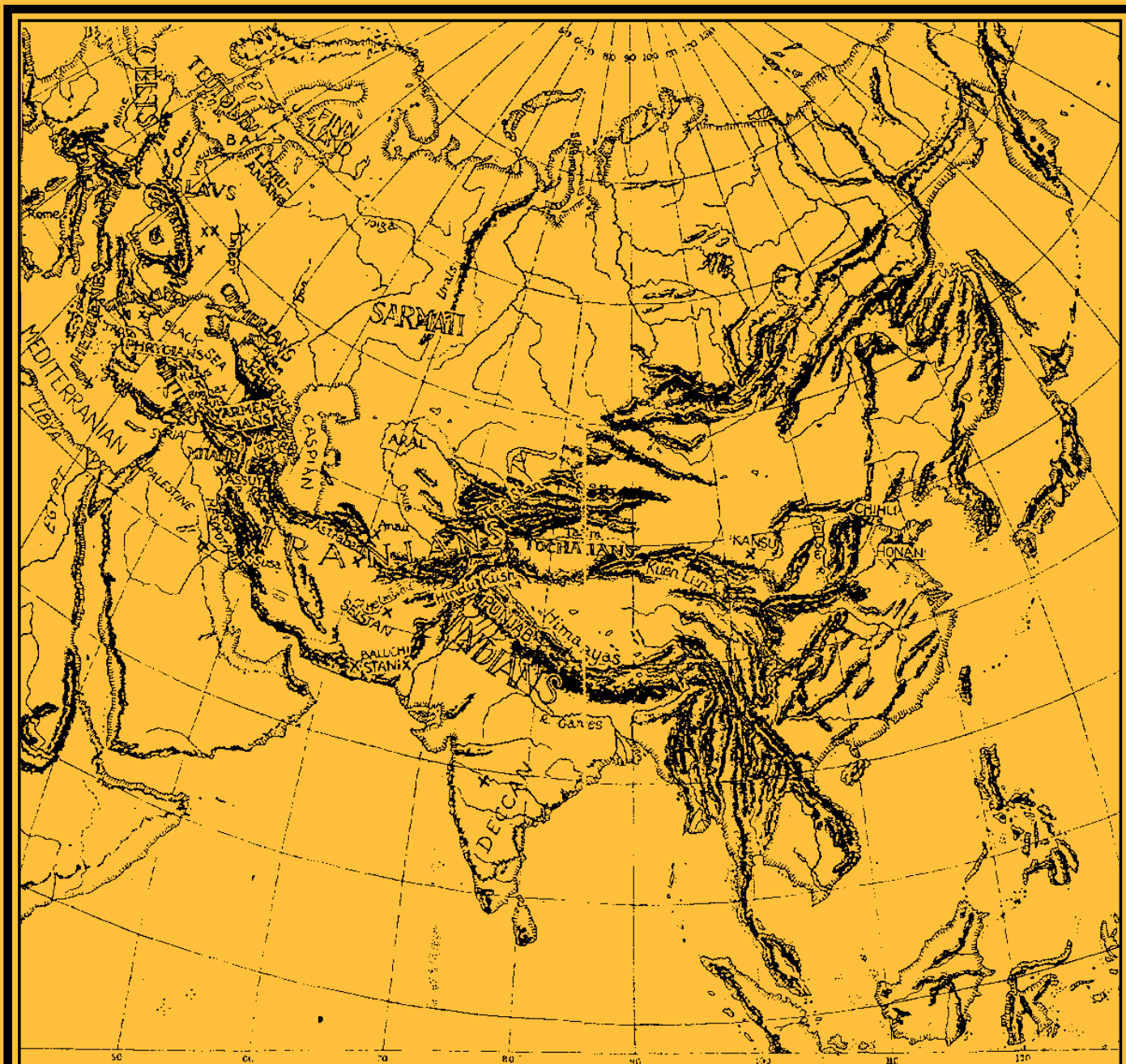
„Nici o Religie sau Lege mai presus ca adevărul“

In anul 2000 î.d.H. triburi de origine europeană, autonomindu-se Arieni (în sanscrită Arya - nobil), invadează partea nord-vestică a Indiei. Originea acestor triburi europene este încă discutată: dacă unii istorici le consideră de origine greacă, germană, celtă, cei mai mulți cred că erau de origine „latină“- datorită înrudirii multor cuvinte sanscrite cu cele „latine”. Cercetări fără reproș au stabilit, după îndelungate căutări, că singurul SPAȚIU care răspunde condițiilor din vechea literatură vedică, este cel carpatic, în care învățații de la Universitatea din Cambridge plasează, sub titulatura „Ancient India”, faza primară a Culturii Vedice.⁸¹ Aceeași idee este accentuată de arheologul și istoricul de prestigiu mondial V. Gordon Childe, care într-una din cărțile sale recente prezintă o hartă (fig. 48) a distribuției arienilor în timpul primei lor apariții, din care reiese clar amplasarea acestora în spațiul carpato-dunărean, între Carpați și Nistru, precum și între Carpați și Peninsula Balcanică. Acești invadatori arieni aveau o organizare tribală, având în fruntea fiecărui trib un rege - Raman a cărui funcție era ereditară. Viața de familie era dominată de:

- TATA (Pitar în sanscrită ... cel care aduce pita în casă) care în latină este PATER, iar în germană este VATER.
- MAMA (MATAR în sanscrită, MATER în latină, MITIR în greacă, MUTTER în germană) se bucură de o oarecare libertate, având autoritate asupra copiilor și servitorilor.⁸²

Această populație ariană - albă, se suprapune populației locale negroide, fără însă a se amesteca cu aceasta, divizând societatea indiană-hindusă în patru clase sociale, primele trei de albi, ultima a populației negroide locale, numite CASTE:

1. Casta preoților, ramanilor, cunoscuți mai târziu ca brahmani.
2. Casta domnitorilor și războinicilor, apărătorii CASEI - Ksa-triya.
3. Casta negustorilor și țăranilor, Vaisyas.

Fig.48. Hartă arătând distribuția arienilor în timpul primei lor apariții. Pe teritoriul dintre Nistru, Carpați și toată Peninsula Balcanică sunt șapte „x”-uri marcate, care corespund numai cu unul în Turcia, Iran, Irak, India, sudul Chinei și Japonia. Concluziile vă las pe d-voastră să le trageți.

* *The Aryans*, V. Gordon Childe, *The History of civilization*, Barnes&Noble, Inc., 1993, U.S.A.,

4. Casta servitorilor, a populației negroide locale - Sudras, care „asudau” muncind pentru primii.

Casta cea mai importantă era cea a ramanilor (brahmanilor), a celor „născuți de două ori”, a doua naștere fiind considerată inițierea în știința vedică.

Literatura sacră a arienilor se împarte în două mari grupuri:

1) VEDA, știință sacră numită și Șruti - (auzită, știută) vorbită, deci nescrisă, considerată a fi emanată de absolut (Raman - brahman) la începutul lumii. Ea reprezintă Cuvântul Sacru, reflectând concepțiile religioase ale carpato-danubienilor, arieni, cuceritori ai lumii antice și în special ai subcontinentului indian, cât și pe acelea profesate de aceștia de-a lungul veacurilor.

2) Scrisă - smrti - în sanscrită.

Textele din literatura „Shruti” (știută) se bucură de cea mai mare autoritate, ele fiind considerate ca transmise oamenilor de către zei. Din această grupare fac parte: RIG VEDA, SAMA VEDA, ATHARUA VEDA, BRAHMANAS, ARANYAKAS și UPANISADELE. Cuvântul „vede” or „vâd”, în sanscrită, înseamnă „a cunoaște”, „a vedea” (ușor de notat asemănarea cu limba română). Primele patru colecții conțin imnuri dedicate unor zeități, în timp ce UPANISADELE conțin gândiri speculative, filozofice, în căutarea permanentă a realității absolute. Competitive cu scrierile oricărui mare filozof contemporan, ele conțin instrucțiuni rituale, ceremonii, reguli de comportament. Sunt în număr de 108, dar mai cunoscute sunt numai 10 dintre ele. Spre edificarea dumneavoastră, să vedem cum începe fiecare, chiar traduse în engleză. O alegem pe prima (din cartea *The Upanishads*)⁸³:

„OM (KATHA)...

May Brahman protect us, May He guide us,

OM- PEACE, PEACE, PEACE...”

Singurul cuvânt care nu a putut fi „tradus” din sanscrită în engleză, a fost „OM” - cuvânt „de neînțeles” în „toată lumea”... Să fie chiar așa?! Iar în prefața lucrării editorul ni-l explică: „OM” - „symbol of Brahman or God - is to hindus Divine... and has a solemn resonance, indefinitely prolonged.” Cuvântul OM simbolizează legătura dintre ființa supremă și materie, este cuvântul pronunțat în templele hinduse cu respect, cei ce-l rostesc stând în picioare.

Dar cuvântul DEVA ori DAVA (zeu) nu cumva îl aveau și strămoșii noștri? Iată, de pildă, SUCIDAVA (orașul zeului SUCI)... MOLDAVA (ținutul zeului MOL). Cuvinte înainte fără nici un înțeles,

---

încep să-și capete o explicație. Să fie oare și alte cuvinte „asemănătoare”? Cuvântul „IAMA” nu este cunoscut în limba română curentă... dar figurează într-o expresie proverbială, foarte frecventă: „a da Iama-n vite” (cu sensul de a răspândi moarte-n vite). „IAMA” este domnul și judecătorul morților în religia vedică.

Religia și cultura vedică, scrie Gabriel Gheorghe, au reprezentat cea mai veche manifestare culturală în spațiul carpato-danubian.⁸⁴ Deși cultura vedică a dispărut ca realitate nominală cu foarte mult timp în urmă, trăirile oamenilor vedici, foarte apropiate de cele ale creștinilor, au continuat să fie practicate de populația românească, de-a lungul mileniilor, ca obiceiuri transmise din tată în fiu. Este un început de probă că românii care nu cunosc „creștinarea formală” administrativă în istoria lor, erau pregătiți pentru îmbrățișarea religiei creștine după înființarea acesteia.

Să mai luăm un cuvânt „pelasgic” și să vedem cum îl tratează arheologia lingvistică: „BAN” este unul din cele mai vechi din relicvele lingvistice, cotate ca datând de cel puțin 4500 de ani. A participat și el la „roirea” populației ariene din spațiul carpato-danubian... ajungând până în Asia Centrală, în scrierea sanscrită, având sens principal de „Stăpân”. Polonezii îl vor prelua ca BAN - PAN, iar în grecește el ajunge să însemne mare, celebru, puternic - Pan. Panonia este provincia Panilor (Banilor); în România este întâlnit peste tot: BANAT, drumul banului, BĂNEASA etc.

Acești arieni ai spațiului carpatic s-au răspândit nu numai spre Asia. Ei au „roit” peste tot în lume, determinând explozii de civilizații ca în Mesopotamia, Egipt, Creta - reprezentând de fapt apogeul preistoriei, apogeul culturii carpatice. Dr. P. Giles definește leagănul arienilor ca fiind pământul carpatic, având la sud Balcanii, și Alpii la vest. El numește această primă cultură ariană Danubian I, caracteristic acestei perioade fiind „Spirala dacică” de mai târziu. Vasele de lut din această perioadă având „mâzgălite” spirale „fără sens” (!?) apar peste tot. Să fi fost ele chiar fără sens...?? Vom vedea mai târziu în capitolul „Simbolistica la pelasgi”. Acești danubieni, arieni, spune mai departe Dr. Giles, se răspândesc peste tot prin Europa, ocupând o parte considerabilă a Poloniei, sudul Germaniei, întâlnindu-se cu bărbații înalți ai rasei nordice (probabil deja păstori) și asimilându-i. Răspândiți în Balcani - în special în Tesalia nescăpându-le nimic - cuceresc nu atât prin forță, cât prin pregătirea spirituală... din Troia spre Anatolia, cu toporul ca armă de luptă.⁸⁵

Cultul, ritul înmormântării prin ardere - cremația aparținându-le, îl răspândesc peste tot. Ritualul incinerării îl vom păstra până târziu, de atunci din mileniul al III-lea î.d.H. până când Zamolxis îl va înlocui pe Gebeleizis. Hindu- „sancrîții”, chaldeenii, egiptenii, evreii (iudaismul), creștinii (creștinismul) nu sunt altceva decât transmițători ai vechii culturi pelasgice, ai culturii vedice.

Cu cât înapoi în timp, cunoștințele noastre despre trecut se schimbă și ele: dacă acum 100 de ani limba sanscrită era declarată un dialect grec de către Lempriere, azi ni se pare o glumă sau ignoranță crasă.⁸⁶

Studiul religiilor și culturilor antice este o aventură fascinantă. Te aventurezi în aceste domenii și te descoperi purtat din Asia în Europa și de acolo în Africa, de niște simple concepții despre lume al căror simbolism nu trebuie ignorat. Una din aceste concepții descrie lumea ca existând în cicluri de câte șapte:

- primele două rase umane sunt considerate ca fiind nemateriale; a treia este sexuată - cea a Lemurienilor - populație negroidă ce ar fi trăit pe fâșia de pământ ce lega Australia de Africa; a patra, cea a Atlantizilor; a cincea rasă umană - suntem noi... ne găsim în mijlocul acestei perioade; a șasea și a șaptea vor fi din nou imateriale și cu ele se închide ciclul.

Vechii arhitecți ai lumii vorbeau despre șapte planete: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn și Uranus (Neptun și Pluto nu fuseseră descoperite) - cu toate că unii dintre ei vorbeau despre sistemul nostru solar ca având 12 planete!!? Ei numesc pe cei din prima și a două rasă DEVA ori DAVA... un fel de zei pe care limba sanscrită îi divinizează... cuvânt pe care invadatorii arieni l-au adus hindușilor cu înțeles de „Zeu”.

Și dacă sărim din îndepărtata Indie la traci... descoperim Sucidava ca oraș al zeului Suci, Moldava ca ținut al zeului Mol și dintr-o dată cuvinte dacice „fără sens” încep să aibă un nou înțeles. Ba mai avem și un oraș DEVA. Descoperim că orașe, așezări, ținuturi ale vechii Tracii, ale vechii lumi pelasgice, aparțineau unor „zei” din prima sau a doua rasă a lumii. Și când aceiași tibetani, elevi ai acelor arieni-„sancrîți” își încep rugăciunile cu cuvântul „OM” - același cuvânt pe care-l găsim peste tot în scrierile vedice - nici un Upanișad nu începe fără el, OM, omul vedic ce leagă ființa supremă, imaterială, de cea materială.

La întrebarea dacă mai sunt și alte cuvinte sanscrite asemănătoare cu ale noastre, răspunsul este afirmativ. Exemplu „PARA”, în sens de monedă de schimb, cuvântul „BAN”, domn, stăpân dar și monedă de schimb, APA-Apă (aqua în Latină), gata-gata, gusa-ghosa, iata-yatha, miu-mayu, nitica-nadika, pleava-plava, pricina-prăcina, geamănă-

---

jamana, iasca-jaska, limba-lamba, muerea-muherea (mulier-mulieris în Latină), nimica-nimilica, pluta-pluta, și ele continuă. Dar să vedem cum numărau ei vedicii în sanscrită: una, duya, treya, patra, pancia, sase, sapta, ashte, nava, dasha, shata-suta (centum în Latină).

Toate aceste asemănări sunt prea multe pentru a fi simple coincidențe. De aceea un nou efort de a le studia, bazat și pe cercetare interdisciplinară, este tot mai necesar.

CREDINȚA

Când teosofii se leagă de credința noastră creștină considerându-ne ocultişti și dogmatici poate că au și ei punctul lor de vedere. Dacă împăratul roman Traian ne-a cucerit 14% din Dacia transformând-o într-o provincie romană, nu înainte de a fura tezaurul lui Decebal, ne-a dat în schimb Creștinismul cu Dogma (crede și nu cerceta) a Imaculatei Concepții (referitor la Fecioara Maria) cu Magia, Profeția și Magii, cu care începe Nativitatea (nașterea Domnului Isus). Din punctul acesta de vedere ne redescoperim pe noi, creștinii, ca dogmatici, ocultii, crezând în magi și magie, profeți și profeție, întorcându-ne de fapt la perioada pelasgică. Cum adevărul nu poate fi niciodată distrus, consider și eu, azi, ca acei esoterici, că „nu există religie și nici lege mai presus ca adevărul”!

Creștinismul a devenit azi parte a tradiției poporului nostru, creștinismul ortodox, care ne-a făcut să luptăm și... să murim pentru el... Nu înseamnă că nu voi comenta, însă, Adevărul, așa cum este el.

Pentru aceste religii au murit și mor mii și milioane de oameni; dacă în perioada medievală a creștinismului și islamismului s-au vărsat tone de sânge, s-au adunat prozeliți din vârful săbiilor și s-au construit biserici și moschei pe hectombe de victime umane, aceasta a continuat și continuă... Evreii măcelăriți în mod bestial de hitleriști și prozeliții lor... În numele cui și pentru ce?! Irlandezii din nordul și sudul țării, creștini catolici și protestanți, frați, omorându-se... pentru ce?! Iugoslavii, trei frați din aceeași mamă și tată, vorbind aceeași limbă, își aleg trei religii și... se măcelăresc. Nu pot aștepta ziua aceea când Isus, Mahomed, Moise, Budha... Gebeleizis ori ZAMOLXIS se vor coborî pe Pământ să vadă ce se întâmplă aici, în numele lor... când de fapt esența tuturor religiilor este cea a bunului simț și a adevărului, ca lege universală... „NICI O RELIGIE SAU LEGE MAI PRESUS CA ADEVĂRUL!”.

SIMBOLISTICA LA PELASGI

*„Pe când nu era moarte, nimic nemuritor,
Nici sâmburul luminii de viață dătător,
Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci unul erau toate și totul era una,
Pe când pământul, cerul, văzduhul, lumea toată
Erau din rândul celor ce n-au fost niciodată,
Pe-atunci erai Tu, singur, Doamne, Tu ZAMOLXIS,
încât mă-ntreb în sine-mi:
Au-u-u-u... cine-i zeul cărui azi plecăm a noastre inemi??!!“*

„Rugăciunea unui dac“, M. Eminescu (puțin modificată de N. Săvescu)

Dacă după Nicolae Densușianu pelasgii au construit cel mai mare și mai puternic imperiu în Europa preistorică, întinzându-se din pustiurile Saharei până în munții Norvegiei,⁸⁷ din păcate nu au lăsat nimic scris care să le dovedească trecutul măreț în afară de pietre și ruine cu „zmângălituri” ciudate, despre care nimeni nu s-a gândit că ar putea reprezenta ceva.

Alergând pe întinsurile Europei, răspândindu-și cultura și limba, arienii, pelasgii, tracii carpato-danubieni au generat „cultura latină” a lumii. Întotdeauna în spatele unei culturi mari se găsește o alta, neobservată, uitată, ignorată... Și care a fost cultura, civilizația în spatele celei grecești, latine?

Departate în lume, foarte departe, pe întinsurile Asiei, tocmai în India, în urmă cu 4-5000 de ani o civilizație ariană i-a „invadat” pe locuitorii aceluși spațiu, provocând o adevărată “explozie”, nu numai culturală, dar și socială. Indienii își amintesc și azi de acei arieni, populație albă, care s-a suprapus populației locale negroide și care,

Fig.49. Mircea cel Bătrân , voievodul Valahiei. Fresca de la Mănăstirea Cozia (1387-1391). Dacă pe costumul acestuia simbolurile sunt destul de evidente, nu același lucru se poate spune și despre giulgiul voievodului Negru-Vodă acoperit de „cruci pelasgice”, zvastici, pe care nu l-am putut găsi, fotografiat, desenat, pictat în nici una din cărțile studiate. Mormântul acestuia a fost deschis la 31 iulie 1920 cu prilejul unor lucrări de restaurare a Bisericii Domnești de la Curtea de Argeș. El Negru-Vodă este primul domnitor, menționat în scris, al Vlahiei dinspre regatul Ungariei, al Ungro-Vlahiei, 1290. Prin acest nume, Țara Românească, Muntenia, căutând să se deosebească de celelalte regiuni locuite de vlahi, ca Ruso-Vlahia (nume vechi al Moldovei însemnând Țara Vlahilor din vecinătatea rușilor), ori cele de la sud de Dunăre. Dar să vedem cum era îmbrăcat acest adevărat strămoș al nostru, domnitor al Vlahiei Negre (titlu păstrat și astăzi de mitropolia Munteniei), în acele vremuri uitate de istorie: „În momentul când piatra a fost ridicată de pe sarcofag, a apărut, într-o scurtă vedenie, imaginea nealterată a Marelui Domn și Preot din veacul XIII-lea. La gât, peste tunica de mătase purpurie, se răsfrângea un guler de dantelă în mătase și aur. Un șir de aproximativ 30 de nasturi de aur încheia tunica, împodobită la gât, la piept și la manșete cu șiraguri de mărgăritare. (.....) Peste șolduri avea petrecută o centură brodată cu fir de aur și mărgăritare, care se încheia cu o superbă pafta de aur. (.....) Giulgiul voievodului era acoperit cu zvastici, simbolul sacru.....”

După A. Bucurescu, Dacia Secreta, p.250-251. Ed. Arhetip, București, 1998.

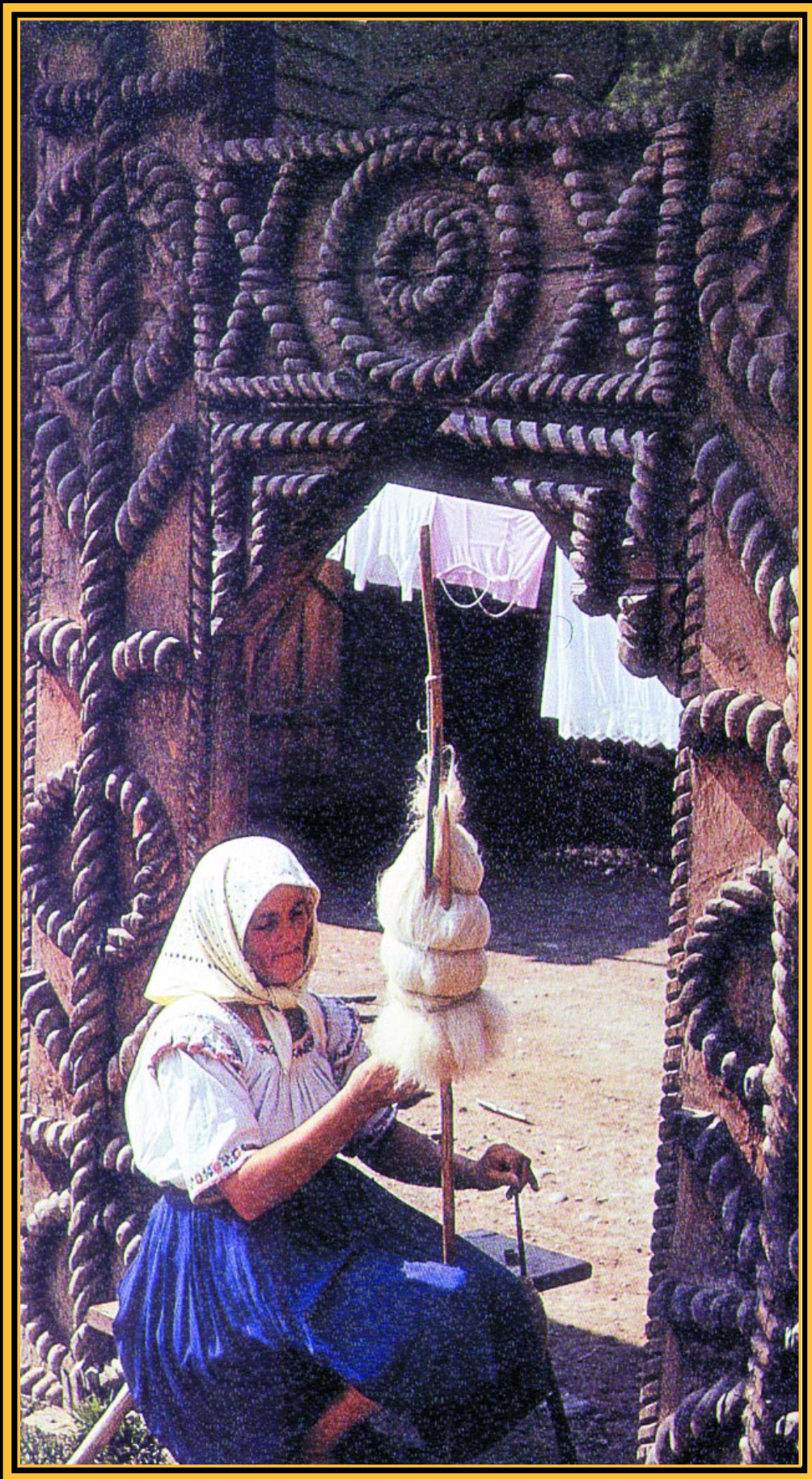
din dorința „rasistă“ de a nu se amesteca fizic cu populația locală, a creat „castele”.

Cultura vedică, considerată până azi cea mai veche din lume, din care își trag originea cea caldeeană, egipteană, iudaică și creștină, care stă la baza întregii civilizații a lumii, este considerată ca pornind din spațiul carpato-dunărean... (și nu de către români, ci de cei de la Cambridge, Anglia, precum și de către americani, și asta nu de cinci sau zece ani, ci de mai mult de o sută de ani!).⁸⁸ Când ni s-a spus nouă în istoria „noastră“ de posibilitatea originii culturii vedice de la noi... câți dintre români au auzit despre ea?!

De multe ori trebuie să ne uităm la istorie „privind ca în oglinda retrovizoare a automobilului” (privind în ea, în spate, ne ajută de fapt să mergem înainte!), observând efectele unei civilizații asupra altora și descompunând-o cu privirea! Este foarte greu de imaginat căutarea urmelor acelei imense civilizații pelasgo-carpato-danubiene în... centrul Asiei, într-o perioadă preistorică fără literatură scrisă (cel puțin negăsită încă), fără anale și cronici, ci numai cu ce a rămas în „literatura vorbită“... vedică.

Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) în celebra sa sinteză,⁸⁹ amintește despre acei „pur arieni”, ale căror urme se găsesc peste tot în Europa, urme pe care Dr. Schliemann le scoate la iveală din ruinele Troiei, semne și simboluri gravate pe pietre, vase și obiecte, de neînțeles și ignorate ca atare ori considerate simple ornamente, dar cărora strămoșii noștri le dădeau înțelesuri mistice pe care le mai găsim încă în culturi izolate, uitate în lume.

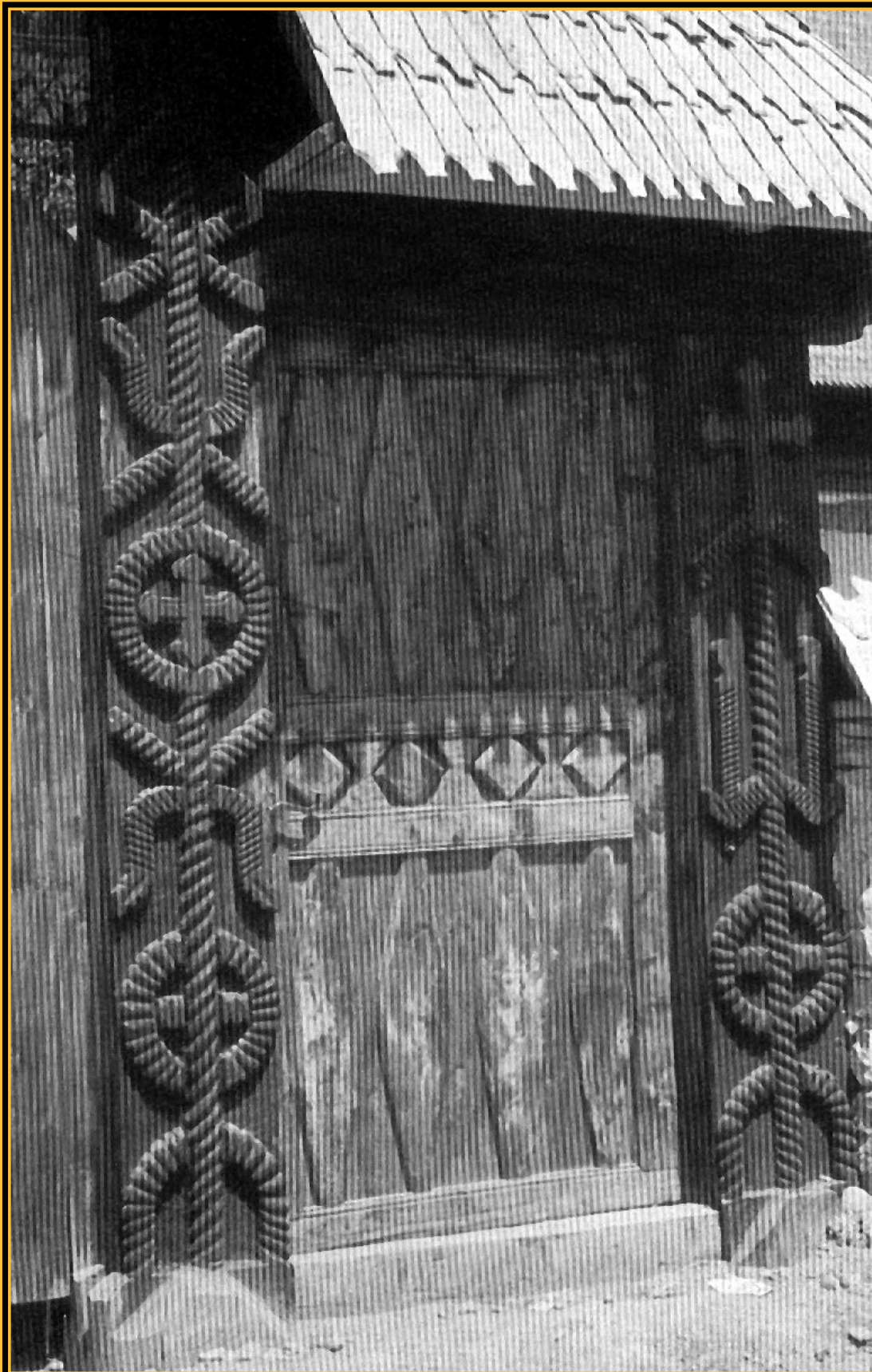
Când în vara anului 1995 călătoream în Orient, m-am oprit și în insula Bali din Arhipelagul Indoneziei, a cărei populație hindusă trăia într-o epocă uitată de sute de ani, închinându-se la zei și zeițe luate dintr-o lume de povești, construind „în disperare” temple ciudat ornamentate și colorate, cu zvastici desenate pe pietre de hotare și care, cu superstiții necunoscute nouă, trăiește într-o lume spirituală amintindu-mi de cea a noastră, dacică, unde un simplu cerc desenat sau săpat în lemn avea o anumită însemnătate, iar dacă-i adăugau un punct, o linie ori o cruce în mijloc își schimba cu totul înțelesul.

Fig.50. Vă las pe d-voastră să ghiciți simbolistica transmisă de generații și generații, pe care țărani români continuă s-o reprezinte pe porticuri: un simplu cerc cu un punct în centru sau o linie, o cruce tangentă la cerc sau ieșită din el... Vă doresc noroc!

Fig.51. Și o altă poartă cioplită, de astă dată având nu numai crucea în afara cercului dar și înăuntrul lui. Cercul cu o cruce în interiorul lui era un simbol al începerii vieții oamenilor; simbolizând și Purul Panteism, doctrina care consideră Zeul Suprem nimic alceva decât forțele și legile Universului, fiind mai degrabă o „credință ateistă” din acest punct de vedere.

Astăzi, aceste simboluri, uitate, reprezintă numai „motive folclorice”, aduse de undeva din străfundurile, nepăsătoare, ale istoriei noastre multimilenare. Cât timp vom continua să le neglijăm, să le considerăm simple „decorații naive țărănești”? Când ne vom pleca atenția la inteligența multimilenară a acestor țărani, daco-români, păstrători ai unor simboluri eterne?

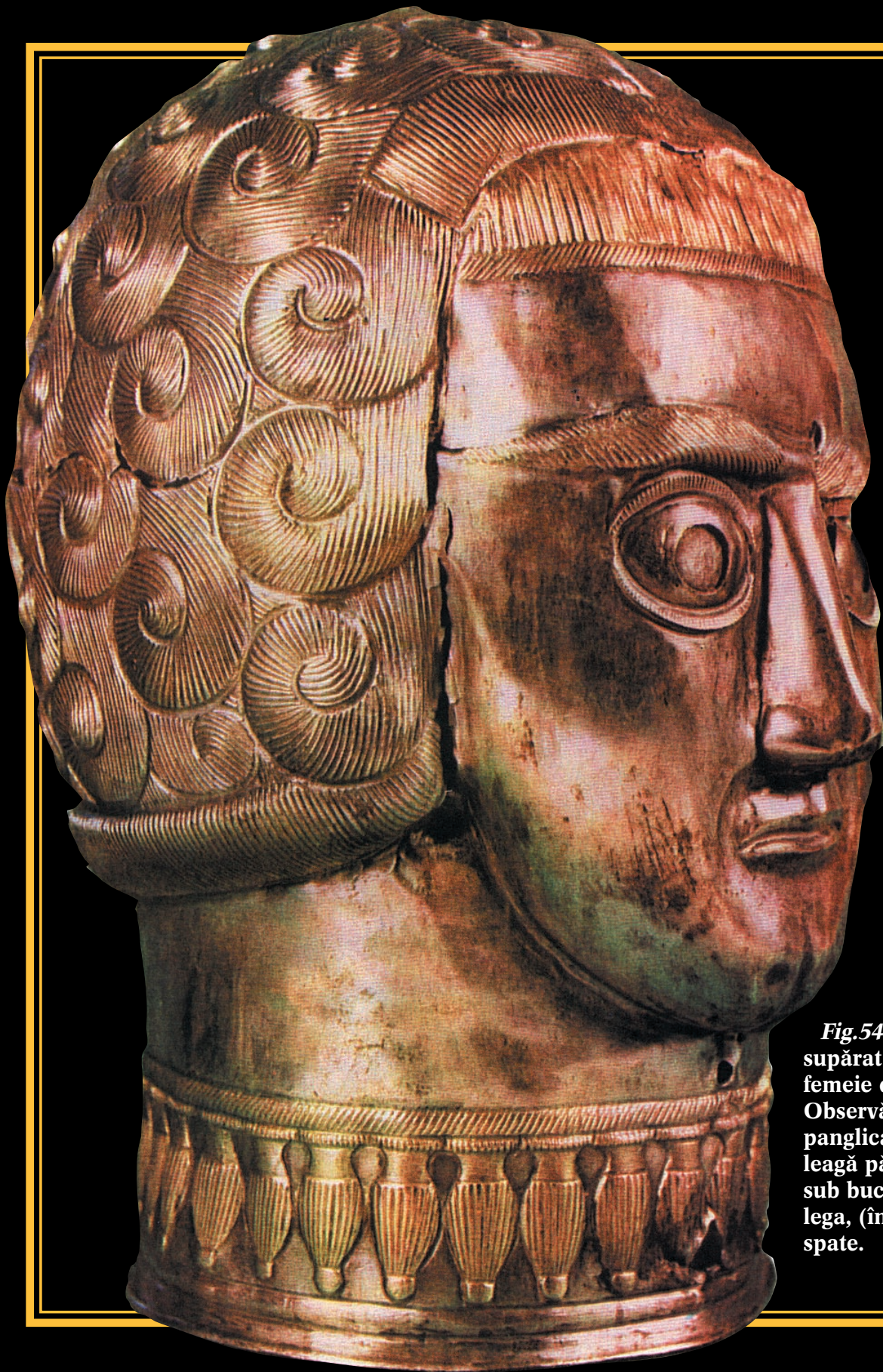

**Fig.52. Se pare că nimeni
nu-i curios să știe ce se ascunde
sub cornișa acestei case!
Simboluri uitate ne pot readuce
o istorie uitată! Mai bine să le lăsăm acolo,
sub umbra acoperișului, și a nepăsării.
*Fig. 50,51,52, România, Munții Carpați,
Ed. Thausib S.R.I., Sibiu, 1995, România.**

Fig.53. O femeie nobilă dacă, ne privește supărată, prin negura mileniilor. Părul ei în bucle este stilizat prin spirale. Pe frunte are o diademă complexă, construită din trei registre, al căror simbol ne este necunoscut. Pe gât are un colier de care atârnă măgele în formă de amfore. Pe gât se pot observa două perforații care au ajutat, probabil, la fixarea acestui cap pe un suport rigid.

Fig.54. Cine o fi supărat-o pe această femeie dacă? Observăm cum panglica de pe frunte leagă părul, trecând pe sub bucle pentru a se lega, (închide), la spate.

Fig.55,56,57. Aplice stilizate în forma crucii pelasgice, unele terminate în capete de cal, altele în capete de grifon. Sensul crucii pelasgice se schimbă și el, fie de la dreapta spre stânga, simbolizând, probabil, reîntoarcerea la viață, fie de la stânga spre dreapta, simbolizând viața veșnică. Spirala pelasgică nu lipsește de asemenea. Mai avem și o formă stilizată a crucii în trei puncte, probabil tot cu sens de spirală. Și toate aceste forme simbolice gravitează în jurul simbolului primordial, în jurul unui cerc cu un punct în mijloc. Dacă cercul simplu reprezenta o unitate divină, de unde totul pornea ca să se reîntoarcă, reprezentând de fapt Universul fără limită, circumferința cercului era uneori interpretată ca liniștea mentală a ființei umane. Nu același lucru se putea spune atunci când cercul avea un punct în mijloc, ca în cazul aplicelor de mai sus. În acest caz el reprezintă prima

diferențiere a manifestărilor periodice și eterne din natură, asexuate și infinite. Tot el poate să reprezinte uneori și redeşptarea naturii, Trezirea Universului. Ei bine, în jurul acestui simbol primordial celelalte pot gravita, așa cum de altfel sunt și reprezentate mai sus. Fig. 53,54,55,56,57,58, Tezaurul de la Peretu, jud.Teleorman, descoperit în noiembrie 1970, într-un tumul funerar, cuprinzând un mormânt de înhumație cu car, cai, câini și ofrande alimentare, precum și cu piese de inventar din argint și bronz.

*Fig. 53,54,55,56,57,58, Geto-dacii, I. Miclea și R. Florescu, Ed. Meridiane, 1980, România.

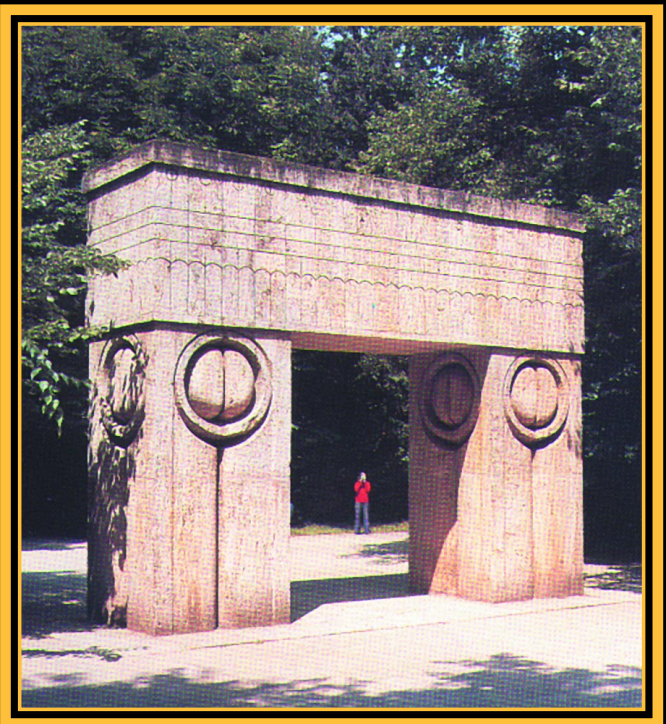

Fig.58. Pe acest coif, simbolurile abundă. Astfel, ochii de pe coif ar fi însemnat a deschide ochii spre cer, ori a te renaște în Paradisul Zeilor. În credința geto-dacilor, după moarte, sufletul părăsea trupul și dacă ai fost curat în viață, ori ai murit cu cinste în război, te înălțai la ceruri. Călătoria începea pe „Podul de Foc”, pe Curcubeu (Arco-Da-Bara) și continua pe „Drumul Strălucitor ca Laptele”, „Calea Lactee” numită și „Drumul Iezilor”

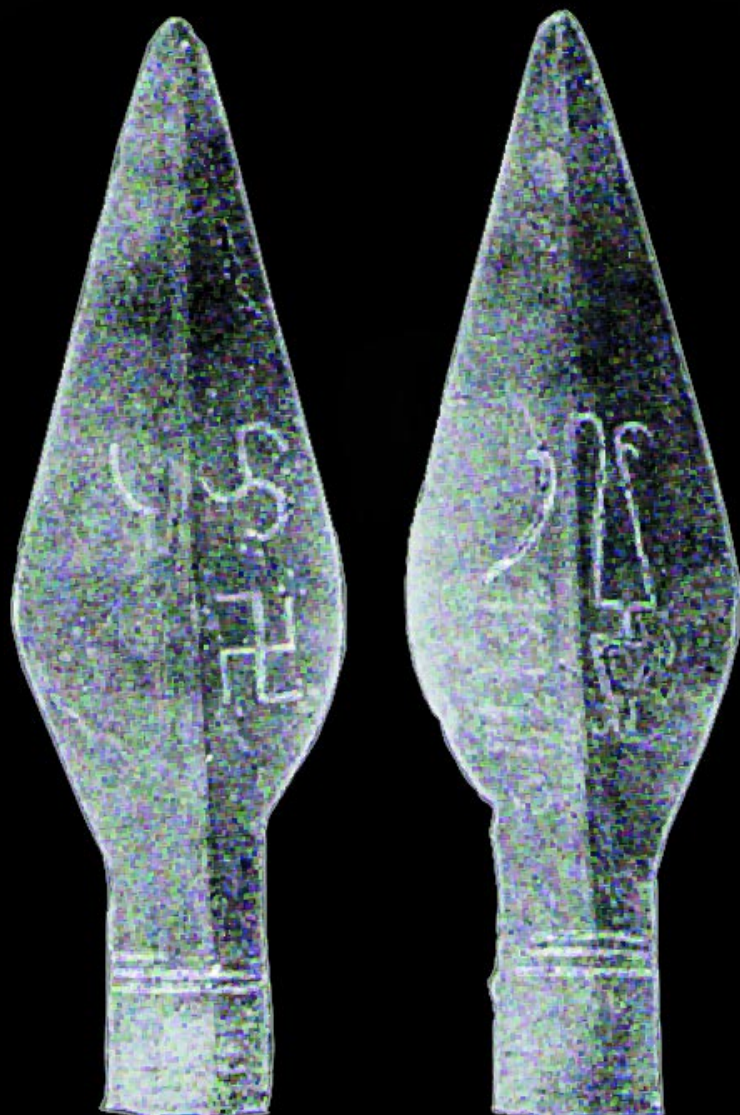
(Drom-I-Chaites). Dacă ne reamintim, unul din regii macedoneni, Lisimachos, ajungând în mâna lui Dromichete, regele tracilor, va fi iertat de acesta, îi va reda libertatea, câștigându-și astfel un prieten de nădejde. Aceiași ochi îi vom întâlni și pe coiful descoperit la Coțofenești cât și în Etruria (Italia) unde ochii stranii continuă să privească cerul. Tot pe același coif putem vedea „Corbul Pelasgic” care uneori îl reprezintă pe Aplo, Zalmoxis, care are în gheare un porc (Pytha-Goras, fiara-grasă) iar în plisc un pește, simbolizându-l pe Cel-din-Apă, de fapt dușmanii lui.

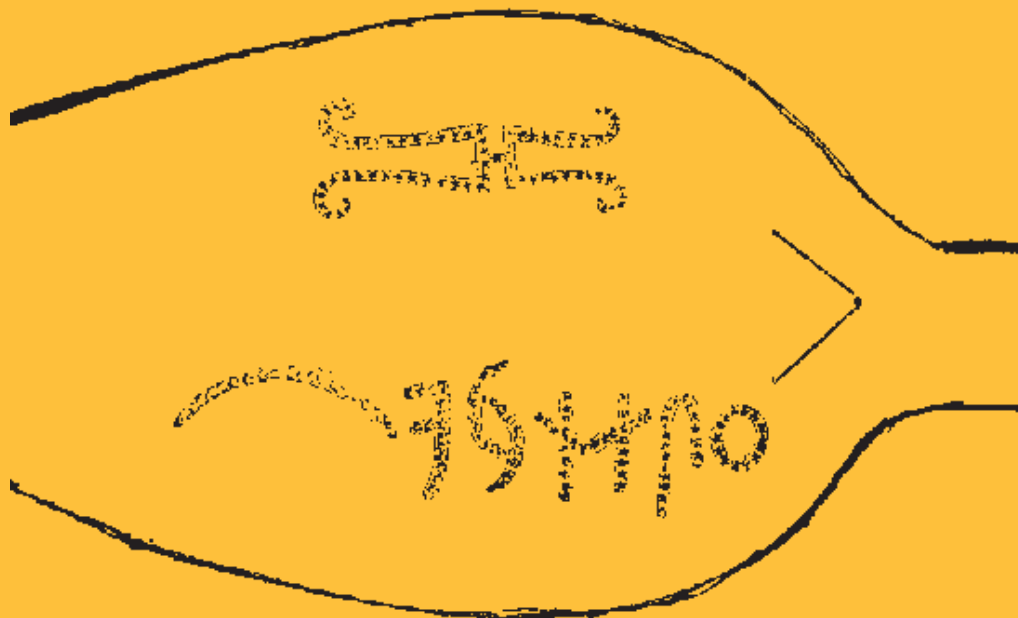
Fig.59. În vara anului 1998 am găsit în templul subteran de la Șinca-Veche nu numai basorelieful unui personaj straniu, astral, dar și semnul sacru al celui de-al 7-lea Constructor al Universului de mai jos, al Universului Fizic. Este un simbol al celor 7 zei ai genezei, punctul central reprezentându-l pe Daksha, părinte al celor 10.000 de fii iubiți, de aleși ai lumii, părinte al Dacilor. În stânga este sculptată o figură ciudată.

Fig.60. "Poarta sărutului" a marelui sculptor Brâncuși, de la Târgu Jiu, România. De fapt la vechii arieni, carpato-dunăreni, simboliza separarea sexelor. Era și un semn feminin, căci omul își cunoaște mai bine mama decât tatăl. *Touristic reiseland Romania*, Von Petre Baron, Casa editorială pentru turism și cultură, "Abeona", București, p.223.

Fig.61 Vârf de lance, material de fier, ce a fost descoperit la Muncheberg, în marchionatul Brandenburg, rămas pe acele locuri, în urma cuceririlor de către pelasgii- carpato-danubieni. Dovada provenienței ei din spațiul carpato-danubian este și descoperirea celei mai vechi „cruce pelasgice” pe teritoriul Bulgariei de azi, ea fiind datată 7.000 de ani vechime, și care în luna mai a anului 1998 a fost prezentată la congresul de tracologie din țara sus-amintită.

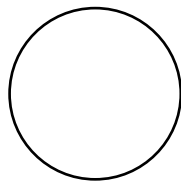
Fig.62. Inscripție după vârful de lance de la Torcela, lângă Veneția. Literele sunt formate din stelute și din cercuri mici, stampate pe linii gravate. Arheologii au considerat această inscripție ca etruscă. Și în continuare, același Nicolae Densușianu, ne spune prin anii 1885, (când micuțul Adolf Schicklgruber nici nu se născuse, 22 aprilie 1889, și mai trebuiau să treacă încă ani ca să-și schimbe numele de familie în Hitler, după mama sa, și să devină cel mai odios criminal al secolului nostru și mare consumator de droguri) că amândouă aceste vârfuluri de lănci poartă decorații simbolice, o zvastică și un triquetru. În continuare, același autor ne spune: „Zvastica, sub cele două forme ale sale, reprezenta, în timpurile arhaice, soarele de primavară și soarele de toamnă. Aceste semne hieratice ne apar în diferite părți ale lumii vechi, pe unde se extinsese odată rasa pelasgică, în Europa, Asia și Africa de Nord. Cultul zvasticii exista în țările Daciei și în epoca romană. Un monument votiv descoperit la Turda și dedicat Dianei (sora lui Apollo) poartă deasupra semnul sus-amintit. Exilații daci duseseră cu sine în Britannia acest simbol al credințelor lor religioase. Pe o inscripție a Cohortei I Aelia Dacorum din Amboglanna, lângă valul lui Hadrian, aflăm semnul crucii înconjurat de un cerc și semnul zvasticii cu brațele spre răsărit. Ca un simbol tradițional, amândouă aceste forme ale zvasticii mai sunt și astăzi întrebuințate la poporul român, pe crucile de la morminte - vezi comuna Gârla Mare, jud. Mehedinți, ea figurând pe pietrele cioplite, din care e construită monumentală biserica Trisfetitele din Iași. Ele se află reproduse de Tocilescu în Revista pentru Istorie, 1883, pagina 242, și pe cusăturile femeilor din Transilvania. Crucea pelasgică ne mai apare și pe hrisoavele și diplomele domnești din Țara Românească în sec. al XVI-lea și al XVII-lea, desigur pe baza unor tradiții, pe care astăzi le-am uitat. Astfel o putem găsi pe hrisovul de la Radul Șerban din a. 7115 (1607) și altul de la Radul, fiul lui Mihnea, din a. 7120 (1612), ambele în biblioteca Academiei Române.

În acest univers difuz de religii uitate, pierdute sau actuale, în care lumea preistorică ne invadează prezentul prin simboluri ciudate, în care-i descoperim pe străbunii noștri, pelasgii carpato-dunăreni arieni răspândindu-se spre vestul Europei, dând naștere la italieni, spanioli, portughezi și francezi - ori răspândindu-se în Asia, împrăștiind cultura vedică ce renaște acolo departe, ori cutreierând drumurile Asiei Mici, trecând peste Egipt până în Caldeea, creând sacrul și ocultul în Babilon... uneori ai impresia unui chibrit aprins într-o magazie de praf de pușcă, veche și uitată, dar care încă poate exploda. Cine au fost acești arieni, pelasgi, daci... în ce colțuri uitate ale lumii ori... ale țării noastre vor descoperi arheologii într-o zi trecutul lor simbolistic-spiritual pe care azi îl vedem doar ca reflecții ale unor imagini din oglinzile istorice ale altor popoare, cu care au venit în contact?

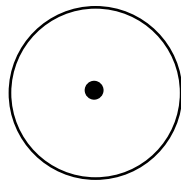

SIMBOLISTICA LA PELASGII-ARIENI

Cercul simplu pe care-l găsim și azi sculptat pe poarta de la intrarea ogrăzii țaranului român ori pe sub cornișele caselor, desenat și multiplicat... ce o fi însemnând? Ce însemnătate avea el acum cinci, șase milenii?

Cercul, în general, simbolizează unitatea divină, de unde totul pornește și se reîntoarce. Este universul fără limite, este energia emanată de zeul suprem, Gebeleizis; circumferința lui este uneori interpretată ca liniștea mentală a ființei umane. Când fața discului este albă, fundul negru ar reprezenta marea respirație, mișcarea continuă a Universului în sens nelimitat.

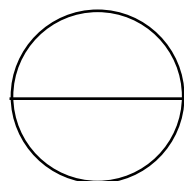

Cercul cu un punct în mijloc - în credința arienilor din Rig-Veda - reprezintă prima diferențiere a manifestărilor periodice și eterne în natură, asexuale și... infinite.

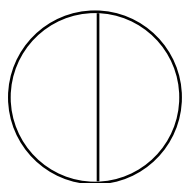
Așa îl considerau strămoșii noștri acum mai bine de cinci milenii.⁹⁰

Ce ușor le-a fost „filozofilor” greci ai antichității să „transfere” această cultură și s-o traducă în... grecește! Cercul cu punctul în mijloc mai reprezintă în cultura arienilor și spațiul potențial în contact cu spațiul abstract.

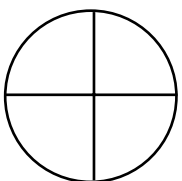
Tot el înseamnă și redeșteptarea naturii, trezirea Universului, fiind un semn universal pe care-l găsim și în KABALA.

Cercul în care punctul central se transformă extinzându-se într-un diametru simbolizează, se pare, DIVINA IMACULATA, MAMA NATURA. Este considerat uneori ca o umbră, o aluzie la procreație.⁹¹

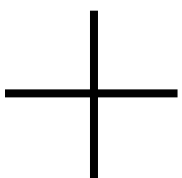

Când linia este verticală, cercul simbolizează separarea sexelor (a se vedea această semnificație în lucrările lui Brâncuși).

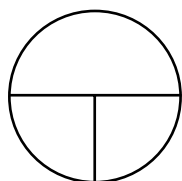

Lucrurile încep să se complice când punctul central se extinde în patru puncte cardinale dând naștere la așa-numita și controversata CRUCE A LUMII - MUNDANE CROSS.

Ea simbolizează purul panteism, doctrina care consideră Zeul Suprem nimic altceva decât forțele și legile Universului acestuia, fiind mai mult o „credință“ ateistă. Avem oare de a face aici cu o simbolistică veche de milenii? Nici nu ne vine a crede! Și azi bunicile noastre la țară desenează acest simbol pe colaci și cozonaci, având însă un înțeles schimbat; la creștinii mistici el este simbolul „unirii dintre spini și cruce”, coroana din spini de trandafiri uscați pusă pe capul Domnului Iisus Hristos: “*The Union of the Rose and Cross*” ori “*Rosi Cruciatî*” (“Rose Cross”).

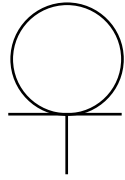

Când cercul dispare, simbolul își schimbă și el sensul; unii, tilutenii, consideră acest tip de cerc un simbol al apariției celei de-a patra rase... Dar crucea, necircumscrișă, devine uneori simbol „phallic”. Târziu în istorie când va apărea creștinismul, ea va deveni un simbol reprezentativ al acestuia.⁹²

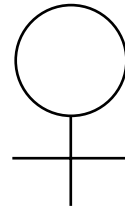

Dar, surpriză, punctul central uneori se răspândește numai în trei puncte cardinale, întruchipând astfel litera „TAU”. Când Biblia ne povestește de Noe și de potop uneori ne vine greu să credem că se va descoperi aceeași istorie la Caldeenii, de această dată cu câteva sute de ani

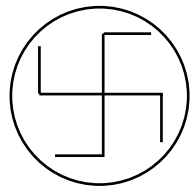
înaintea iudaismului, avându-l ca erou pe XISUTHRUS... Dar iată că și ei, caldeenii, au luat această poveste de la arieni; în alegoria lui Vaiva Swata Manu se vorbește despre potop și de aventurile eroului principal. Cum să nu-i credem acum pe fenicieni, care-i acuzau pe caldeenii, pe egipteni și pe israeliți, că-și construiau cultura pe cea a misterioșilor pelasgi?⁹³

Când TAU coboară ajungând tangent la polul sudic al cercului regăsim Emblema Vieții, cum de altfel o vom găsi mai târziu la vechii egipteni.

Crucea Lumii, Mundane Cross, coborând parțial în afara cercului o va simboliza pe Venus (Isis) la vechii greci.

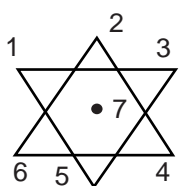

Ciocanul lui Thor sau Crucea Jaina sau simplu, Zvastica într-un cerc, ne dă ceea ce se numește Crucea Hermetica. Când este separată de cerc are și un înțeles „phallic”: ea reprezintă cea mai filozofică știință a simbolurilor, fiind cea mai complexă formă a muncii de creație și evoluție, a renașterii, fiind ascunsă în religiile oricărei vechi civilizații.⁹⁴

La caldeeni în *Cartea Numerelor* cât și în *Cartea Misterelor Ascunse* se vorbește despre ciocanul lui Thor ca despre o armă magică folosită de pitici în lupta împotriva gigantilor ori împotriva forțelor titanice pre-cosmice ale naturii. Ciocanul Creației, cu cele patru brațe îndoite în unghiuri drepte, sugerează mișcarea continuă, revoluția Cosmosului invizibil și a forțelor lui; cele două linii din mijloc reprezintă spiritul și materia, în timp ce brațele îndoite (unul în sus - reprezentând Cosmosul, iar altul în jos - Pământul) sunt legate între ele prin spirit și materie. Semnul zvasticii, născut în concepția mistică a arienilor timpurii (pelasgilor), după Blavatsky, și considerat de ei ca semn al Eternității, îl găsim pe capul lui Ananta, este Alpha și Omega al forțelor creative ale Universului, de la forța pură spirituală la cea materială, este cheia ciclului Științific, Divin și Uman.⁹⁵ Semnul va fi reluat și de Marii Maeștri ai Lojilor Masonice.

Când Schliemann, săpând în ruinele vechii Troia, a scos la lumină obiecte cu ornamente ciudate și “fără sens”, el de fapt scotea la lumină, reînviind tradiția pelasgică carpato-dunăreană a celor mai vechi arieni, simboluri vechi de peste 50 de secole, despre care și

Nicolae Densușianu amintește în 1884 în a sa *Dacia Preistorică*. În legătură cu semnul zvasticii, Densușianu vorbește despre Pasărea Phoenix care venea din nordul Egiptului să moară în Munții Cernei, pentru a renaște din propria-i cenușă. Ea purta în cioc acest semn al vieții veșnice și al eternității. Cea mai veche zvastică a fost găsită la noi acasă, la sud de Dunăre (6000 î.d.H.) și a fost prezentată la Conferința de Tracologie, 15 - 17 Mai, 1998, Bulgaria.

Întretăierea triunghiului este un semn sacru care în preistorie simboliza pe al 7-lea Constructor al „Universului de mai jos”, al „Universului fizic”.⁹⁶

El îi reprezintă pe cei șapte constructori ai lumii avându-l în centru pe conducătorul lor, pe Daksha, reprezentând și cele 7 perioade ale creației. Și nu ne miră când autorul lui Qabbalah remarcă, cu sute de ani înaintea creștinismului, că lumea era dominată de religia NOASTRĂ, RELIGIA ÎNȚELEPCIUNII, religie pe care ei, vedicii, carpato-dunărenii, au purtat-o prin Asia Centrală, Persia, India și Mesopotamia, de la Ur și Haran până în Palestina.

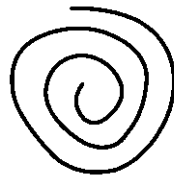
Fiii ALEȘI ai marelui zeu DAKSHA, dacii carpato-dunăreni și-au revărsat cultura nu numai asupra Egiptului, dar și a Chinei și în special a Indiei. Când cu multe mii de ani mai târziu se năștea creștinismul, el Iisus Hristos, în cei 17 ani ai dispariției lui, nu a făcut altceva decât să călătorească pe urmele noastre, ale vedicilor, și ca un bun elev să învețe această religie a înțelepciunii, și ca un adevărat vedic, născut de două ori, să se întoarcă și să o propovăduiască.⁹⁷

Unul dintre cele mai vechi simboluri este cel ce era tatuat pe capul marelui zeu al creației, al genezei lumii, al celui ce și-a așezat pe primii 10.000 de fii - „pe poporul ales”- pe cele mai frumoase plaiuri ale lumii. Acest semn se găsește pe capul zeului „DACIA” (DAKSHA) - fiind și un simbol al apei, al potopului și al materiei. Îl găsim și astăzi pe tot cuprinsul vechii Dacii - țara pe care el, marele zeu al genezei lumii, a iubit-o așa de mult - „Țara Zeilor”.⁹⁸

Dar nu numai la noi, ci și peste tot în lume, îl vom găsi mai târziu, ca în vechiul alfabet hieroglific egiptean, având înțeles de apă.

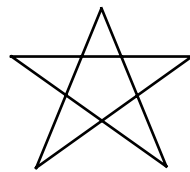
El apare persistent pe portalurile caselor țăranilor daci, ori pe covoare, ori pe fote și țesături, arătând că respectivii sunt aleșii fii ai lui DAKSHA, ai lui Dacia - pe care chiar dacă aparent ei l-au uitat, el încă continuă să-i protejeze pe ei, pe noi, fiii lui iubiți, primii fii ai genezei lumii.

Spirala dacică este poate cel mai caracteristic, dar și cel mai ermetic simbol al poporului nostru:

- simplă, dublă și în special triplă, ea probabil reprezintă viața veșnică ce ne-a hărăzit-o el, DAKSHA, zeul suprem și zămislitor - creator al poporului DAC.

Este semnul nemuririi nației noastre, al răspândirii noastre în spirală, spre infinit, fără a ne uita niciodată originea dacă, este semn al poporului ales de el, DAKSHA, zeu al genezei care să-l reprezinte aici pe pământ, este semnul nemuririi fiilor lui; spirala are și sens de blestem, pentru cei ce-și uită limba, neamul.⁹⁹

Pentagrama magică, dacică după Pr. Dumitru Bălașa, face parte din tezaurul de cultură dacică fiind identificată în Peștera de la Chindia, din jud. Mehedinți, de Vasile Boroneanț, fiind prezentată și în revista *Arhitectura*, de Silvia Păun, ca un însemn dacic vechi cu

mii de ani înainte de Pitagora; acesta o va studia mai târziu împreună cu alți ucenici greci în universitatea zamolxiană, ducând acest semn până în Atena și făcându-l cunoscut sub numele de „Diagrama lui Pitagora”. Această pentagramă magică, găsită și pe o cărămidă la biserica fostei mănăstiri Stănești de lângă Drăgășani, este numită de arhitectul Andrei Pănoiu „semn de mare meșter”.¹⁰⁰ Pentagrama, după credința daco-geților era așezată în fața templului zamolxian pentru a împiedica intrarea strigoii sau a oricărui duh malefic. Ea se va transforma în decursul timpului într-un simbol esoteric, cel al lui Kali Yugo, steaua în cinci puncte inversată; este un semn magic de folosire a puterii primită de la un spirit rău, în bine. Când cele două picioare de sus sunt îndreptate spre rai - este și un semn ocult folosit de multe ori în ceremonii magice.

Majoritatea simbolurilor descrise aici sunt întâlnite astăzi peste tot în România, sculptate pe porțile caselor, așezate cumiși și tăcute sub cornișele caselor, pe vase și pe covoare, înțelesul lor fiindu-ne de cele mai multe ori necunoscut. Vor rămâne ele în continuare niște taine?... Sau noi le vom căuta și interpreta acum?! Ele nu trebuie să rămână “floricele ornamentale”, câtă vreme sunt simboluri ale culturii noastre spirituale de peste 50 de secole. Să le căutăm... Să le înțelegem... Să le respectăm...

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE